

„ Najprije u Antiohiji nazvaše učenike hrišćanima“

Djela 11:26

Antiohija

jul/avgust 2017.

broj 148

*Snaga Crkve nije u
njenoj infrastrukturi,
već u duhovnoj snazi
njezinih vjernika.*

*Ne u zgradama,
propisima, organizaciji
ili broju vjernika,
već u ljudima
koji dobro poznaju
i slave Gospoda.*

Dragi čitaoci,

Molimo vas da nam pomognete da bi Antiohija i dalje mogla da stiže do vas. Ukoliko ste u mogućnosti da pomognete Antiohiju na neki od sledećih načina, molimo vas da nam se javite.

- ◆ **Autorski tekstovi** (Želja nam je da u Antiohiji bude više tekstova koje su napisali domaći autori. Ukoliko imate svoje tekstove ili svjedočanstva, koji su jezički dojerani i lektorirani, i koji bi mogli da budu na blagoslov drugima, molimo vas da ih podijelite sa čitaocima Antiohije.)
- ◆ **Prevođenje** (Imamo pisanih materijala koje bismo mogli da uvrstimo u Antiohiju, ali je na engleskom jeziku, pa nam je potrebna pomoć oko prevođenja. Ako ste vični prevođenju, i ako imate vremena za to, molimo vas da nam pomognete.)
- ◆ **Molitva** (Potrebna nam je podrška u molitvi, kako bismo mogli da nastavimo ovu službu i u budućnosti. Ukoliko niste u mogućnosti da pomognete na gore navede načine, onda možete da se molite za nas. Molimo vas imajte nas u svojim molitvama.)
- ◆ **Finansijski prilozi** (Mi koji radimo na realizaciji Antiohije volimiramo, ali štampanje, prevoz, pakovanje i slanje časopisa košta. Sve se finansira isključivo od dobrovoljnih priloga čitalaca. Ukoliko ste u mogućnosti da nam pomognete kao pojedinci ili crkve, molimo vas da nam se javite. Svaki prilog, bez obzira na iznos, je dobro došao i značajan.)

Unaprijed hvala. Želimo vam mnogo Božijih blagoslova!
Antiohija

Ovaj broj Antiohije su svojim finansijskim priložima pomogli:

Jugoslovenska pentekostna crkva Bregenz/St. Margareten
Evandeoska crkva Zenica
Evandeoska crkva Vareš
Vjernici iz Banjaluke i Beograda
Porodica Eikost iz Zenice

Izdaje: Evandeoska crkva „Sveto Trojstvo“ Banjaluka | Telefon/SMS: +387 0673 535 931
Adresa: Antiohija, Postariski tab. 34, 7802 Banjaluka, RS/BiH | E-mail: antiohija@net
Urednici: Branko i Danijela Erceg | Tehnička priprema: Erižan, Banjaluka
Štampa: 1009, Subotica | Uraz: 1000 primeraka
jul/avgust 2017

O DABRANE MISLI O ŽIVOTU

Prije nego počnete da se brinite, dobro poslušajte o čemu je riječ.

Trebalo bi da pokušamo tačno da kažemo ono što govorimo, a da ne očekujemo da naši prijatelji pogađaju značenje naših riječi. Umjesto da čitamo misli svojih prijatelja, trebalo bi da provjerimo jesmo li ih pravilno shvatili.

Kada tražite savjet, razmislite o mogućnosti njegova prihvatanja.

Prije braka imao sam šest teorija o odgoju djece. Sada imam šestoro djece i nijednu teoriju.

Naše ja nije nepromjenjivo. Svaki dan treba ga stvarati, i braniti, izvjesne osobine odbacivati, druge stvarati.

Svaki čovjek je dijete svojih postupaka.

Koliko god bile velike suprotnost među ljudima, one su u biti ipak nešto sporedno. Ono što nas dijeli, u poređenju sa onim

što nas zbližava, bezgranično je sitno.

Bogataš u tuči nastoji sačuvati lice, a siromah kaput.

Sve naše umovanje svodi se na to da popuštamo osjećanjima.

Oprezni ljudi koji na sve misle, koji sve predviđaju, stalno upadaju u klopke, jer računati na poteškoće, znači stvarati ih.

Naposljetku, suština saznavanja nije u tome gubimo li igru, već kako gubimo, šta sa time spoznajemo, čemu nas je poraz naučio i kako nas to mijenja. Gubiti na određeni način znači – dobijati.

Spavao sam i sanjao da je život radost. Probudio sam se i otkrio da je život služenje. Dao sam se na služenje i spoznao da je služenje radost.

Prava darežljivost ne očekuje ništa zauzvrat. Kakvom nagradom uzvraća svijet oblacima kiše?

www.mudreizreke.net

LOŠE STVARI

Evo zašto Bog dopušta da nam se ponekad događaju „loše” stvari.

Ben Haden, poznati radio i televizijski evangelizator, dobio je ovu priču od bake svoga prijatelja. To je priča o američkom paru koji je otišao u Englesku proslaviti svoju 25. godišnjicu braka. Oboje su bili ljubitelji starina.

U jednom mjestu su prolazili pored malene kineske trgovine

i jedna šoljica za čaj zapala im je za oko. Ušli su unutra.

„Mogu li to pogledati?” - pitao je on.

„Nikada još nisam vidio takvu šoljicu. Prekrasna je!”

Odjednom je šoljica za čaj progovorila:

„Ti ne razumiješ, nisam ja uvijek bila šoljica za čaj. Bilo je vrijeme kada sam bila glina. Moj me je gospodar uzeo i valjao me, mijesio, okretao ponovno i ponovno i ponovno. Vikala

sam: 'Ostavi me na miru!', ali on se samo nasmiješio i odgovorio: 'Ne još.'

Onda me je smjestio na lončarsko kolo. Odjednom sam se vrtjela okolo i okolo i okolo. 'Prestani imam vrtoglavicu!' – vrisnula sam. Gospodar je samo klimnuo glavom i rekao: 'Ne još!'

Tada me je stavio u pećnicu. Nikada nisam osjetila toliku vrelinu. Pitala sam se zašto me želi spaliti i vikala sam i kucala na vrata. Mogla sam ga vidjeti kroz otvor i mogla sam čitati sa njegovih usana dok je klimao glavom: 'Ne još.'

Napokon su se vrata otvorila. Uzdahnula sam! Stavio me je na policu i počela sam se hladiti. 'Tako, to je već bolje', rekla sam. Tada me je očetkao i cijelu me prebojio. Isparenja od boje su bila strašna i mislila sam da ću umrijeti: 'Prestani, prestani!' - plakala sam.

Samo je klimnuo glavom i rekao: 'Ne još.'

Tada me vratio nazad u pećnicu, ne onu prvu, već dva puta topliju. Mislila sam da ću se ugušiti. Preklinjala sam, molila, vriskala, plakala. Sve vrijeme sam ga mogla vidjeti kroz otvor

kako klima glavom i govori: 'Ne još.'

Tada sam znala da nema nade i da nikada neću uspjeti. Bila sam spremna odustati, ali vrata su se otvorila i on me uzeo i smjestio na policu. Nakon sat vremena dodao mi je ogledalo i rekao: 'Pogledaj se.' Pogledala sam se i rekla: 'Pa to nisam ja, to ne mogu biti ja! Pa ja sam prekrasna!'

Tada je on rekao: 'Želim da znaš, da ja znam da te je boljelo dok sam te mijesio i oblikovao, ali da sam te ostavio osušila bi se. Znam da sam ti uzrokovao vrtoglavicu dok sam te vrtio, ali da sam stao zdrobila bi se. Znam da je boljelo i da je bilo vruće i zagušljivo u pećnici, ali da te nisam stavio ondje slomila bi se. Znam da su isparenja bila strašna kada sam te bojio, da je bilo bolno kada sam te četkao, ali vidiš da to nisam učinio, nikada ne bi očvrtnula. Ne bi bilo boje u tvom životu. Da te nisam vratio u drugu pećnicu ne bi dugo poživjela, lako bi se slomila. Sada si ti završeni proizvod. Sada si ono što sam imao na umu kada sam počeo da radim na tebi!'"

Priložila *Estera Rakić*, Banjaluka

POSJETA RANOJ CRKVI

Pitamo se danas: „Kako je izgledala rana Crkva?“ Većina nas ne bi mogla ni zamisliti kako je izgledala rana Crkva. Rani hrišćani su imali potpuno drugačiji koncept crkve.

Većina stvari koje mi danas povezujemo sa crkvom nije postojala u ondašnje vrijeme. Rana Crkva nije imala crkvene zgrade, vitraže na prozorima, knjige sa himnama, zvonike, propovjedaonice, redove stolica ili crkvene biltene. Nisu imali čak ni video projektor! Kako je onda ta rana Crkva izgledala?

Da bih odgovorio na ovo pitanje, želio bih te povesti nazad kroz vrijeme da posjetimo tipičnu crkvu prvog vijeka. Sve što ti želim pokazati je bazirano na Pismu i opisima ranih hrišćanskih pisaca. Želim predočiti sliku kako bi najvjerojatnije izgledala posjeta jednoj crkvi koju su apostoli posadili.

Zamisli da hodaš ulicama drevnog Rima 95. godine nove ere. Više od šezdeset godina je prošlo od Pentekosta. Recimo da si rastao u hrišćanskoj porodici. U tom slučaju za tebe bi Pentekost bio nešto o čemu ti

je djed govorio. Samo što nismo „upali“ na tipičnu službu. (UPOZORENJE: Pripremi se za ozbiljan kulturni šok. Biće mnogo nepoznatih i neočekivanih stvari.)

Subota je uveče. Prema jevrejskom računanju vremena, prvi dan sedmice počinje u subotu u sumrak.

Crkve su koristile različita mjesta za svoja okupljanja. Koristila je dvorište Hrama u Jerusalemu i Tiranovu školu u Efezu. Takođe su održavali sastanke i na otvorenim prostorima. Slijedeći jevrejsku praksu, osnovno mjesto njihove pobožnosti i slavljenja Gospoda jeste dom.

Dolaziš u tipičnu rimsku kuću i domaćin te srdačno pozdravlja. Dok prolaziš kroz vrata, ugledaš veliko otvoreno dvorište. Puno je ljudi, izgleda kao da imaju zabavu. Neki sviraju na lirama, lutnjama i defovima, dok drugi pjevaju, plešu i plješću rukama. Gledaš okolo da vidiš da li si došao na pravo mjesto, ali dok slušaš riječi pjesama, shvataš da oni pjevaju pjesme koje slave Isusa. Dok se uključujemo u slavljenje, zapanjuje nas ljubav i prihvatanje ljudi.

Tako je rana Crkva slavila Boga. To je bilo slobodno i radosno slavljenje sa mnogo pjesme i plesa. Njihove službe su često počinjale tipičnim jevrejskim kolom. Klement iz Aleksandrije 250. godine opisuje slavljenje na ovaj način: „Kćeri Božje vode kolo. Pravednici su plesači; muzika je pjesma Kralju svemira. Djevice sviraju na lirama; anđeli slave; proroci govore; zvuk muzike ide dalje; oni trče i slijede svirače koji slave. Oni koji su pozvani žure, željno žudeći da prime Oca.“

Nakon još pjesme i plesa, iznesena je hrana. Ljudi nalaze svoja mjesta i spremaju se za obrok. Taj obrok je opisao apostol Pavle u Prvoj poslanici Korinćanima, kao i Juda i Petar. Nazvan je „gozba ljubavi“ ili „agape“. Da bi obrok počeo, domaćica pali svijeće i izgovara riječi zahvalnosti Bogu. Jedan od vođa uzima čašu, izgovara blagoslov i daje je dalje, tako da svi mogu piti iz nje. Onda uzima hljeb i zahvaljuje. Takođe i hljeb daje da ide od osobe do osobe. To je večera Gospodnja u njenom originalnom kontekstu. Večera je vrijeme radosti, ispunjeno dijeljenjem i svjedočanstvima. Negdje u toku

obroka, jedan od vođa ustaje i čita pismo koje je primio od apostola sa imenom Junia. Junia nije dio grupe prvobitnih dvanaest apostola, ali u to vrijeme već ima mnogo drugih apostola u Crkvi. Iznenaduje te što je Junia žena, ali se onda sjetiš da je u Rimljanima 16 Pavle opisao ženu sa imenom Junia kao „uglednu među apostolima“.

Vođe crkve su pisali Juniji da traže savjet u vezi nekoliko stvari. U njenom pismu, Junia pažljivo odgovara na svako od njihovih pitanja. Jasno je da svi prisutni cijene Juniu veoma mnogo, i svi obraćaju pažnju dok se čita pismo.

Poslije jela, slavljenje se nastavlja sve dok se u jednom momentu ne počne dešavati neka suptilna promjena u atmosferi. Vazduh kao da postaje sve više zgusnut i nekakav opipljiv osjećaj Božjeg prisustva prožima dvorište. Pavle ovo opisuje u Prvoj poslanici Korinćanima 5. On piše kako se sila Božja spušta i prebiva među vjernima kada se crkva skupi.

Dok osjećaju Božje prisustvo, neki padaju na tlo u slavljenju. Drugi podižu svoje ruke da mu

izraze dobrodošlicu. Dok Božja slava prebiva među njima, počinje se dešavati služenje.

Služenje rane Crkve je opisano u Prvoj poslanici Korinćanima 14. Pavle piše: „Kad se skupite poneki ima hvalospjev, poneki ima nauk, ima otkrivenje, ima jezik, ima tumačenje... A možete jedan po jedan svi prorokovati da svi budu poučeni i svi ohrabreni.“

Iznenaduje te što vidiš da, iako crkva ima jasno vodstvo, skoro svi uzimaju učešće u služenju. Neka žena daje riječ znanja za iscjeljenje. Čovjek diže ruke i kaže: „To sam ja.“ Ljudi se sakupljaju oko njega i mole. Odmah je iscijeljen.

Neko drugi čita odjeljak iz Pisma i učitelj daje objašnjenje. Jedna žena pjeva divnu proročku pjesmu. Mnogi su dotaknuti pomazanjem tako da počinju plakati. Izgovorena je i proročka riječ. Tu su i jezici i tumačenja. Još pjesme i slavljenja.

Neki čovjek predstavlja porodicu koja sjedi u pozadini. Vidio si ih kako sjede i osjetio da im je pomalo neugodno. Očigledno im je ovo prvi put na sastanku. Oni su posjetili crkvu zato što je njihova dvanaestogodišnja kćer

shrvana bolešću koja ju je ostavila potpuno slijepom. Čuli su glasine o iscjeljenjima u crkvi i došli po molitvu za kćer.

Starješine se skupljaju oko nje, pomazuju je uljem i mole nad njom. Odjednom, djevojčica počinje plakati. Dok joj se suze slivaju niz lice, ona viče: „Ja vidim, ja vidim!“ Majka se saginje i grli je. Za samo nekoliko minuta cijela porodica je spašena, dajući svoja srca Hristu. To je bila evangelizacija rane Crkve.

Irenej, pišući 195. godine, navodi da su proročke riječi, jezici i čuda iscjeljenja bila uobičajena u to vrijeme. On dodaje da su ljudi često bili podignuti iz mrtvih kroz molitve svetih. (Usput, ovo je odlična strategija „crkvenog rasta“. Podigni nekoliko mrtvih tu i tamo, i tvoja crkva će rasti!)

U kućnoj crkvi sastanak traje do dugo u noć, ali čini se da niko za to ne mari. Konačno, ljudi se počinju razilaziti. Osjećaj prisustva Duha se diže, ali još uvijek ima malih grupa okupljenih na molitvu.

Dok se ljudi pripremaju da idu, mnogo je grljenja i ljubljenja. Impresioniran si međusobnom ljubavlju ovih

ljudi. Oni djeluju kao da su porodica. I jesu! Ono što si upravo iskusio je sedmično okupljanje Božje porodice. Da li bi volio biti dio ovakve crkve?

Ovako je izgledalo „ići u crkvu“ krajem prvog vijeka. Širom Rima svake subote bi se održavalo stotine sastanaka kao što je ovaj koji sam opisao. Tako je funkcionisala crkvau Jerusalmu, Korintu, Antiohiji i Efesu. Takvu vrstu crkava je sadio apostol Pavle kad je išao na svoja misijska putovanja, i takva je bila crkva u koju se vraćao, u Antiohiji.

Tako se Crkva sastajala tri stotine godina, i širila se svuda. Neki pretpostavljaju da je do 300. godine polovina Rimskog carstva prihvatila hrišćanstvo. To je bio život rane Crkve.

Nažalost, onda je hrišćanstvo umrlo. Do 500. godine, rana Crkva je prestala da postoji.

Robert Heidler

Iz knjige *Apostolska crkva se podiže*
Preveo Dragan Nedić, Sarajevo

REČ BOŽIJA

Svet je ispunjen raznim vrstama knjiga od kojih su neke dobre, a neke loše. Postoji jedna posebna knjiga koju nazivaju različitim imenima: Sveto pismo, Reč Božija ili Biblija. Mnogi autori su doživeli neku vrstu lične slave ističući povremeno istine koje se nalaze u Svetom pismu. Neki su se okitili njenim (tuđim) perjem i ustvrdili da je su to njihove lične kreacije. Te kreacije su zapravo večna istina posuđena ili ukradena iz Božije reči.

Govorićemo dakle o Bibliji, knjizi nad knjigama. Ona je delo Božije, Njegova reč. Samo Biblija u stanju odvojiti čoveka od gre-

ha. Ukoliko u ličnoj potrazi za Bogom Bibliji prilazimo otvoreno, iskreno i jednostavnog srca, pronaći ćemo ono što tražimo.

Postoji mnogo drugih knjiga na kojima su zasnovane različite religije, i koje za sebe tvrde da su upravo one ono što je Bog govorio kroz istoriju. Te knjige su svaka za sebe pokušaj čoveka da spozna Boga i otkrije ga. Za vernike islama to je Kuran, za sledbenike hinduizma to su Vede.

Biblija ima drugačiji pristup i za sebe tvrdi da je „Božja objava” ljudima. Za judaizam to su spisi koje mi, hrišćani, nazivamo Stari zavet, dok ih oni nazivaju

Tanah iz kog su izvukli Talmud, Mišnu i Gemaru. Jevreji Stari zavet (Tanah) dele na Zakon, Spise i Proroke, dok mi, hrišćani uz Stari zavet koristimo i Novi zavet koji je za nas „živa i delotvorna reč Božija”. U Jev. 1:1-2 možemo da pročitamo: **„Bog je u prošlosti mnogo puta i na razne načine govorio našim praocima preko proroka, a u ove poslednje dane progovorio je nama preko Sina, koga je odredio da bude naslednik svega čijim posredstvom je stvorio i svet.”**

Iako smo malopre pomenuli druge religije, u istoriji se samo tri religije nazivaju religijom Knjige: judaizam, hrišćanstvo i islam. Biblija je došla do nas kao knjiga koja je nastala u periodu od 1600 godina, pisana od 40 autora. Neki od njih su napisali više od jedne knjige. Starozavetni primer za to su Mojsije i Samuilo, a novozavetni Luka i Jovan.

Biblija

Biblija svoje ime duguje reči „svitak”, a na narodnom grčkom jeziku koji se naziva „koine”, to je „biblion”. Svitak je nastajao tako što su listovi trske lepljeni jedan preko drugog i dobijao se

materijal na kome se pisalo. Više spojenih svitaka su činili veći svitak poznatiji kao „biblos” odnosno „knjiga”. Otud i naziv Biblija.

Modernu Bibliju čini 66 knjiga, iako postoji i verzija sa 73 knjige koja sadrži i sedam apokrifnih ili deuterokanonskih knjiga, koje koristi rimokatolička crkva, a do nas su stigle preko prevoda Biblije poznatog pod nazivom Vulgata, čiji su pojedini prevodi sadržali te apokriife. Vulgata je prevod na kome je rad započeo Sveti Jeronim krajem IV veka radeći na reviziji Itale - starolatinskog prevoda Svetog pisma. Kada kažemo: „Biblija to kaže”, mi u stvari kažemo: „Mnoge knjige to kažu.” Dakle, kada citiramo Bibliju, trebalo bi da navedemo tačno mesto gde se nalaze istine koje želimo naglasiti. Na primer pravilno bi bilo reći: „Judina poslanica kaže...” Biblija je pisana na tri jezika od kojih su dva semitska i jedan indoevropski. Semitski jezici su jevrejski i aramejski, koji je i Isus govorio. Indoevropski jezik je starogrčki, narodni „koine”.

Reč Božija

Ovaj naziv dolazi iz same Biblije: **„Tako se ni reč koja izlazi iz**

mojih ustane ne vraća meni bez ploda, nego izvršava ono što želim i ostvarujeono radi čega sam je poslao” (Isa. 55:11). Kao što ovde vidimo, Bog govori svoju reč i otuda dolazi naziv „Reč Božija”. Oko 4000 puta u Starom zavetu možemo da pronađemo: „Jahve govori”, „Gospod, Gospod reče mi”, „dođe mi Reč Gospodnja” i slične formulacije. Zato smo i mi usvojili taj naziv za Bibliju - „Reč Božija”.

Sveto pismo

Prvi hrišćani su Stari zavet zvali „svetim pismima” što vidimo u 2. Tim 3:15: ***„I da od malih nogu znaš sveta pisma, koja mogu da te umudre za spasenje kroz veru u Hrista Isusa.”***

Ovo nas dovodi do trećeg imena koje je prihvaćeno za Bibliju, a to je *Sveto pismo*. Nasleđujući ono što su verovali i prvi hrišćani nasleđujemo i taj naziv. Pavle je tako nazivao Stari zavet, jer Novi zavet u to vreme još nije postojao, a u čijem je stvaranju i on sam učestvovao.

Nadahnuće Biblije

Pavle je verovao u nadahnuće Svetog pisma i da su ljudi koji su

ga pisali bili nadahnuti Duhom Svetim. S obzirom na to da je posledica čitanja Svetog pisma uz sadejstvo Svetog Duha, razumevanje onoga što je objavljeno. Nadahnuće je vodilo različite autore koji su pisali na sebi svojstven način, u svojoj kulturi, svojim jezikom i pojmovima, svi oni su prenosili Božiju objavu. To nazivamo dvostrukom prirodom Pisma, jer je Bog objavljujući sebe koristio ljude. Pri tome nije došlo do automatskog pisanja, već je reč o saradnji Božijeg Duha i čoveka. Govorimo o božanskom autoritetu Biblije.

Džon Vesli, osnivač metodističke crkve u Engleskoj je rekao: *„Biblija mora biti izum ili dobrih ljudi ili anđela ili loših ljudi ili đavola ili Boga. Ne može biti izum dobrih ljudi ili anđela, zato što oni ne bi, niti bi mogli da naprave knjigu i lažu svo vreme dok su je pisali, govoreći: ‘Reče Gospod’, ako je to bio njihov izum. Niti bi mogla biti izum loših ljudi ili đavola, jer oni ne bi napravili knjigu sa zapovestima o dužnostima, koja zabranjuje svaki greh i osuđuje njihove duše u pakao za večnost. Zbog toga Biblija mora biti napisana božanskom inspiracijom.”* U božansku inspiraciju Biblije verovali su i reformatori. Moramo razli-

kovati nadahnuće i prosvetljenje.

Prosvetljenje je stalno delovanje Duha koji objavljuje određene istine i čini ih jasnim ljudima.

Nadahnuće je sadejstvo Duha sa čovekom u procesu nastajanja Svetog pisma čiji je autor Bog, a sredstvo kojim se služio je čovek kao saradnik i partner.

Kada grešimo, Pismo nam postaje nejasno i daleko, jer se našim grehom udaljavamo od Boga. Međutim, kada živimo onako kako je Hrist živeo, predajući sebe u potpunosti Svetom Duhu koji je Bog, tada u našoj svakodnevnoj pobožnosti (molitva i čitanje Pisma) lakše razumemo Njegovu objavu.

Ipak, kao i uvek, u svemu možemo preterati. Možemo upasti u zamku i biti obmanuti, pa umesto da obitavamo u svetosti Božijoj mi dospemo u neku vrstu samoobmanjućeg misticizma.

Misticizam ili lažna duhovnost

Misticizam dolazi i nastaje kada se mi sami trudimo da isforsiramo nešto što smo ranije iskusili

kao jedinstveno delovanje Svetog Duha. Misticizam ili lažna duhovnost proističe iz naše pale prirode. Zato je neophodno da budemo svesni naše grešnosti i potrebe za Bogom i tome da mu se približimo kao što je napisano u 1. Jovanovoj poslanici 1:8-9: ***„Ako tvrdimo da nemamo greha, sami sebe zavaravamo i u nama nema istine. Ako priznajemo svoje grehe, On je veran i pravedan i oprostiće nam naše grehe i očistiti nas od svake nepravедnosti.“***

Jako je važno da Božiju reč, Sveto pismo ili Bibliju, stavimo iznad svakog našeg iskustva. Naša iskustva ne mogu biti autoritet za naš život, ali živa Božija reč to svakako jeste. Ona je apsolutni i nepogrešivi autoritet u pogledu toga na koji način treba da živimo naše živote.

Tumačenje Biblije

Biblija je pisana na tri jezika, Novi zavet je napisan pre 2000 godina, a Stari zavet je počeo da se piše pre oko 3500 godina. Smatra se da je prva knjiga Starog zaveta koja je bila napisana najverovatnije „Knjiga o Jovu“, za koju se veruje da je autor te knjige bio Mojsije. Veliki broj jezika, ogromna istorijska razli-

ka, različiti žanrovi Biblije, kao i to što je Biblija puna slikovitog izražavanja, alegorija, metafora, pred nas postavlja zadatak i izazov tumačenja Biblije. Tumačenje Biblije nije lak posao i ma koliko biblijske istine jednostavno zvučale, one nisu ni jednostavne ni lake. Onaj ko ozbiljno želi da bude duhovan, mora se upoznati sa hermeneutikom, što u srpskom prevodu znači - tumačenje Biblije.

Hermeneutika ima dva zadatka. Prvi je egzegeza, tj. sistematsko proučavanje teksta. Ono za cilj ima da se otkrije izvorno značenje teksta, tj. ono što je on značio onima kojima je upućen. Drugi zadatak je homiletika, što je tumačenje, odnosno davanje starom tekstu novog, mogućeg značenja, tako da se savremeni čovek sa njim može poistovetiti, a da pritom ne odstupa od istine koju svedoči celo Pismo. Ukoliko je tumačenje teksta jedinstveno i ne nalazi se u sličnom kontekstu nigde drugo u Pismu, sasvim sigurno je pogrešno. S obzirom da imamo takav zadatak, Bog nas je opskrbio savršenim alatima da ga možemo ispuniti: Svetim Duhom, Biblijom i zdravim razumom. Sveti Duh je autor celog Pisma. Tumač bi trebalo da ima više različitih pre-

voda Biblije, kao i alat koji zovemo zdrav razum. Dostupni su nam još i biblijski komentari koji nam olakšavaju razumevanje.

Dakle, opremljeni svim ovim alatima i željom da se približimo Bogu, naš je zadatak da pažljivo proučavamo, čitamo, tumačimo, i konačno, da živimo po onom što smo u Božijoj objavi primili, razumeli, jer znanje o Bibliji je besmisleno ukoliko tvoj život ne pokazuje plodove Duha.

„Stoga, pripremite svoj um, budite trezveni, potpuno se pouzdajte u milost koju će vam doneti otkrivenje Isusa Hrista. Kao poslušna deca ne povodite se za svojim ranijim požudama iz vremena neznanja. Nego, kao što je svet Onaj koji vas je pozvao, i vi budite sveti u svemu što činite. Jer, zapisano je: 'Budite sveti, jer sam ja svet.'”

(1. Pet. 1:13-16)

Martin Tomić, Ravno Selo

KAKO DA UVEĆATE SVOJU RADOST ?

Postoje religiozni i legalistični ljudi, koji znaju jedino da kritikuju i sude svim drugima u vezi svega i svačega. Oni znaju samo jedan način, a to je da ponižavaju druge ljude, tako što ih ispravljaju i koriguju. Kao sledbenici Isusa Hrista, mi bismo trebali izlupati svoju radost na druge ljude.

Bog želi da mi usrećujemo druge ljude. Što više to budemo radili, bićemo srećniji, jer ćemo poželjeti ono što smo posejali.

„Jer ko hoće da voli život i da vidi bolje dane, neka jezikom ne govori zlo i usnama reči prevare.“ (1. Petrova 3.10)

Šta ste sve danas izgovarali? Da li ste izgovarali reči koje će uvećati vašu radost? Čuvajte se kradljivaca radosti: ogovaranja, kritike, žalopojki, pronalaženja tuđih grešaka, negativnih misli, osuđivačkih stavova... Uz Božiju pomoć mi možemo da izaberemo reči koje će da budu na blagoslov nama, ali i drugim ljudima.

David je često molio da mu Bog pomogne oko njegovih usta.

„Neka su ti ugodne reči mojih usta, i pred tobom razmišljanja moga srca, Gospode grade moj i izbavitelju moj!“ (Psalam 19.15)

Želim da vas ohrabrim da vam pređe u naviku da govorite reči Božije, da proslavljate i da zahvaljujete Bogu za sve – pogotovo u vremenima nemaštine.

Šta govorite kada se molite?

Kada imamo neki problem, mi ne smemo da to ignorišemo. Međutim, neće nam ni mnogo pomoći ako o problemu budemo stalno govorili iznova i iznova. Umesto toga, trebalo bi da se molimo i izgovaramo nešto što će poboljšati našu molitvu. Kada vam se drugi ljudi žale na nešto, vi tada sve to okrenite na drugu stvar i to tako što ćete o svemu tome govoriti na dobar način. Postavite oko toga dobru atmosferu. Isus nam je rekao da ćemo doživeti progone i suđenja, a onda nam je rekao: „Radujte se!“

Ja sam otkrila da kada mi je najmanje do radovanja, tada baš Bog najviše radi na meni! Kao da tada stvari počinju da se rešavaju same od sebe. Uvek razmišljajte pozitivno. Podesite svoje misli na to da Bog na vama uvek radi. Možda vam vaš posao donesi mnogo nervoze.

Ako stalno budete pričali o tome, to neće promeniti stvari, ali ako se budete molili, e to već može doneti neke promene. Zapamtite jednu stvar, Bog kontroliše vaše okolnosti. On će se pobrinuti za vas ako vi budete radili ono što treba da radite.

Sledeći put kada budete imali neke probleme, odlučite da nećete ništa negativno reći o tome. Molite se za to i onda recite nešto dobro i pozitivno u vezi sa tim. Dobro je da to bude u sklopu vaše molitve. Ako stvarno verujemo u to da Bog radi, onda ćemo i videti rezultate.

Našim vođama takođe treba ohrabrenje

U 1. Solunjanima 5.12-13 se govori o tome da izgovaramo pozitivne stvari u vezi naših vođa.

„Molimo vas braćo, da odajete priznanje onima koji se među vama trude, koji su vam pretpostavljeni u Gospodu, i opominju. Cenite ih iznad svega u ljubavi, zbog njihovih dela.“

Da li ste ikada došli do tačke da želite javno da se zahvalite službeniku koji odlično radi svoj posao? Šta kažete za svoje šefove ili za svoje vođe?

Kada sami imate ulogu vođe, tada morate da shvatite da nikada nećete udovoljiti svima. Uz ulogu vođe dolazi jako mnogo odgovornosti, a to mnogi ljudi ne shvataju. Umesto što neko samo kritikuje druge ljude i što im zavidi na njihovom položaju, bolje je da bude zahvalan što nije na njihovom mestu i što ne mora da bude odgovoran za sve što oni rade.

Umesto da se žalimo, zahvalimo vođama na svemu što rade za nas. Preplavimo ih ohrabrenjem i zahvalnošću! Mi moramo da dopunimo snagu našim vođama da oni ne bi pokleknuli i odustali.

Vi možete drugima lako da donesete radost

Čak i najprostije reči mogu nekada da donesu neviđene promene u nečijem danu, reči kao što su: molim, hvala, oprost, meni je jako žao, pogrešio sam. Zamislite koliko bi se svađa i razdora sa samo tih nekoliko reči moglo izbeći. Samo ako bismo češće koristili tih nekoliko jednostavnih reči. Ceo dan bi mogao da bude spašen!

Kada neko napravi grešku, recite ono što biste i vi želeli da

vama kažu: „Nije nikakav problem. Ne brini ništa. I meni se dešavaju greške.“ Koliko je to bolje od toga da druge ljude stalno podsećamo na njihove greške?

„Radost je ustima svojim odgovarati, i ugodna je reč zgodno izrečena.“ (Priče Solomonove 15.23)

Kada nekome dajemo kompliment, to uopšte nije skupo. Štaviše, besplatno je. Neka nam pređe u naviku da svakoga dana, kada god nekoga sretnemo, udelimo po neku lepu reč. Božije reči su pune života i snage.

Tako možete da činite druge srećnijim, ako im budete donosili Božiju reč svakoga dana. Gledajte svoje voljene u oči i govorite im: „Ja sam jako zahvalan/na što te imam.“ Činite to pogotovo ako ste ih dosada uzimali zdravo za gotovo.

Požnjećemo ono što smo posejali. Možemo da povećamo radost u svom životu samo ako odlučimo da promenimo svoje reči.

Joyce Meyer

U

RALJAMA OKULTIZMA

Zovem se Frank Aleksander. Odrastao sam u skromnoj porodici u gradu Ardenes. Moj otac je bio nezaposlen, a majka je gatala iz karata. Moj brat se drogirao, a ja sam bio vrlo nasilan i trenirao sam borilačke vještine. Majka me je često pozivala da mi gata iz karata. Bila je poznata kao gatara, a radila je i sa viskom i čitala je iz dlana.

Jednom je neki tumač karata ponudio mojoj majci da ode na kurs spiritizma, kako bi na taj način mogla da zaradi još više novca. Vratila se kući odušev-

ljena kursom i počela je da se bavi spiritizmom (prizivanjem duhova mrtvih). Broj klijenata se povećao i puno je zarađivala. Međutim, novac je odlazio kako je i dolazio. Tada su u našoj kući počele da se dešavaju čudne stvari: lonci su padali na pod, a po noći se i nameštaj pomerao.

Ja sam se takođe veoma interesovao za okultizam. „Gutao“ sam knjige o parapsihologiji i pokušavao sam da pomeram papire ili da savijam kašike na daljinu. Uspevao sam da isključim televizor i svetlo samo

rečju. Međutim, ono što mi je na početku bilo zabavno ubrzo se pretvorilo u košmar. Noću su me često grabile neke nevidljive ruke, i stalno me je nešto dodirivalo. Počeo sam da živim u strahu i stalnom užasu, iako sam imao crni pojas u karateu.

Prošao sam pravi pakao, cepanje ličnosti. Bio sam prepušten samom sebi i nisam znao gde da potražim pomoć. Nisam želio da se savetujem sa psihijatrom, jer sam bio svestan da pilule neće rešiti problem. Znao sam da je moj problem bio duhovne prirode.

Moja šestogodišnja sestra je takođe upala u taj okultni svet, pa je počela okretati stolove. Noću bi se budila vrišteći od straha: imala je viđenja o čudovištima i grobljima. Naša porodica se našla u mračnom svetu iz kojeg nismo uspevali da iziđemo.

Jednog dana sam odlučio da se borim protiv tih sila šakama i psovka, i osetio sam da je nešto užasno ušlo u mene i razdelilo me iznutra. Bio sam ubeđen da ne komuniciramo sa mrtvima, već sa zlim duhovima. Govorili su potpuno kontradiktorno, što je postajalo sve izraženije.

Jednog februarskog jutra 1985. godine, nakon neprospavane noći, čuo sam glas iznutra kako mi govori: „Ustaj, vreme je, umri mlad!“ Stao sam kraj prozora s neodoljivom željom da se ubijem i jednom zasvagda okončam sve svoje muke. Gledao sam šest spratova prema dole i spremao se da skočim.

Odjednom mi je kroz glavu prostrujala misao: „Jesi li siguran da će tvoje patnje prestati? Šta ako odeš u pakao?“ Prisilio sam se da zatvorim prozor i u transu sam pao na kolena. Svim svojim srcem sam zavapio ka Bogu! Rekao sam: „Bože, ne znam ko si ti. Ne znam jesi li Buda, Muhamed ili Isus Hrist, ali obraćam se tebi koji si stvorio nebo i zemlju. Ako postojiš, spasi me, molim te iz dna duše!“

Moji roditelji su čuli zvuke i došli u sobu. Pronašli su me uplakanog i u transu. Nisu znali šta da učine. Moj otac bio potpuno zbunjen, a majka bespomoćna. Rekao sam majci da ću pronaći drugi stan, jer je naša kuća ukleta. Bio sam mentalno iscrpljen! Već mesecima nisam spavao kako treba.

U subotu ujutro sam počeo tumarati ulicama. Neki hrišćani

su mi dali nekakve pamflete, koja sam odmah zgužvao. Zatim sam se opet sreo sa njima. Uzeo sam pamflet samo da me puste na miru i otišao svojim putem.

Odjednom mi se učinilo da je Bog kome sam zavapio učinio da se dogodi taj susret. Vratio sam se nazad i rekao čoveku koji mi je dao pamflet: „Dobar dan, gospodine. Zovem se Frank Aleksander. Moja majka gata iz karata, priziva duhove, i tako dalje. Mene nazivaju veštičijim sinom. Kuća mi je ukleta od podruma do krova. Okružen sam duhovima koji me stalno dodiruju i čujem glasove. Situacija između mog oca i majke je vrlo napeta. Moja mala sestra noću vidi čudovišta i vrišti! Imam crni pojas u karateu i borim se na takmičenjima... Imate li rešenje za mene?“

Čovek mi je odgovorio: „Da, ti si pod prokletstvom, ali te Isus može osloboditi.“ Otvorio je Bibliju i pročitao mi stih iz 5. Mojsijeve 18:10-11: „Neka se ne nađe u tebe koji bi vodio sina svog ili kćer svoju kroz oganj, ni vračar, ni koji gata po zvezdama, ni koji gata po pticama, ni uročnik, ni bajač, ni koji se dogovara sa zlim

duhovima, ni opsenar ni koji pita mrtve.“

Dok mi je čitao, bio sam ubeđen da je to istina. Prihvatio sam njegov poziv i te večeri sam došao na sastanak, gde sam shvatio da se među tim hrišćanima nalazi neko ko je jači od duhova koji žive u meni. Na kraju sastanka pastori su se pomolili za mene i pozvali me da tražim oprostjenje za svoje grehe i da priznam Isusa za Spasitelja i Gospoda. Tada sam imao viđenje: video sam reku koja teče iz Božjeg srca i koja dolazi da oslobodi celo moje biće. Čuo sam kako lanci pucaju i vrata kako se otvaraju. Obuzeo me je veliki mir i čuo sam kako mi Isus govori: „Ti si moj sluga, odabrao sam te da odneseš evanđelje narodima.“

Danas sam evangelizator, propovedam evanđelje po mnogim zemljama. Moje propovedanje prate mnoga čuda.

Vratio sam se kući potpuno oslobođen i pun radosti, pa sam otišao da navestim radosnu vest svojoj majci. Ona je u tom momentu čitala iz šolje s jednom vešticom. Ta žena je htela da mi gata, ali sam joj u Isusovo ime zapovedio da ode, i ona je istrčala napolje.

Pastor je posetio moju majku, i ona je shvatila da je ono čime se bavi nešto što je Bog zabranio. Ostavila je sve i prihvatila Isusa za Spasitelja. Cela moja porodica se obratila Isusu, a moj otac je u jednoj evanđeoskoj crkvi isceljen od čira.

Postoji svet koji vidimo i svet kojeg ne vidimo. Bilo da verujemo u to ili ne, okruženi smo duhovnim svetom. Bog postoji i anđeli postoje, ali isto tako postoji đavo i zli duhovi. Ti zli duhovi vladaju nad nama i utiču na nas, zato što smo odvojeni od Boga. Odvojeni smo od Boga zbog svog greha. Ako se pokajemo i obratimo

Isusu, možemo se osloboditi od delovanja đavola i zlih duhova.

Kad je Isus umro na krstu, on nas je očistio od naših grešaka, izmirio nas s Bogom i oslobodio od vlasti đavola i zlih duhova. Isus je uskrsnuo iz mrtvih. Isus je pobedio đavola – niko drugi to nije učinio. Ako verujemo u njega – ni u kog drugog – možemo početi da živimo novi život i da nadvladamo greh i sile mraka.

Đavo i zli duhovi vode ljude u pakao, a Isus ih vodi u nebo. Na nama je da donesemo pravu odluku.

Frank Aleksander

**Gospode, voljan budi izbaviti me,
Gospode, pohitaj mi u pomoć.
Neka se postide i posrame svi
koji traže pogibao duši mojoj!
Neka se vrate natrag
i postide koji mi žele zlo.**

Psalam 40:13-14

POZIV NA BUĐENJE

Osamdesetih godina prošlog vijeka sam služio kao član osoblja lokalne crkve. Sljedeće desetljeće, tokom devedesetih, posjetio sam na stotine crkava različitih denominacija na svim kontinentima kao i na raznim konferencijama i u biblijskim školama. Vidio sam i doživio podjednako predivne i bolne stvari na lokalnom, nacionalnom i međunarodnom planu. Vjerujem da je Bog to dopustio da bih mogao djelotvornije služiti Njegovom narodu.

Moja žena i ja smo iskusili lažno proroštvo iz prve ruke. Čuli smo nebrojene priče o zloupotrebi i prošli sa drugima kroz njihova iskustva sa lažnim proročkim službama.

Iskustva sa lažnim proroštvi-
ma imaju štetne pa čak i pogu-

bne posljedice. Slušao sam pastore o tome kako je lažno proroštvo uništilo porodice, kontrolisalo ili podijelilo crkve. Vidio sam to i u našoj lokalnoj crkvi.

U nekim slučajevima zabluda postane očigledna, ali tek nakon što je šteta već učinjena. Vrlo često ovi proroci nastavljaju sa radom, jer nema pastoralnog djelovanja od strane voditelja crkve. Često su i sami voditelji zastrašeni. Pavle upozorava voditelje:

„Pazite na se i na cijelo stado u kojem vas Duh Sveti postavi nadglednicima da pasete Crkvu Božju koju sebi steče krvlju svojom.“

Djela 20:28

Uloga pastira nije samo da hrani stado; on stado i štiti.

Vrijeme je da voditelji ustanu i počnu braniti svoje stado. To znači da neće više olako prelaziti preko lažnog proroštva ili ga tu i tamo odbaciti. Sljedeći me je komentar, nedavno objavljen u *Ministries Today*, vrlo blagoslovio:

„Prošle sam godine bio na sastanku grupe hrišćanskih voditelja, na kojem je svako od prisutnih podijelio smiješne priče o lažnim proroštvima. Dok sam slušao i smijao se zajedno sa njima, uočio sam kako je uobičajena praksa ignorisati ili olako shvatati mnoge ljude koji „govore u ime Gospodnje“. Poučeni smo kontrolisati svoj jezik i biti milostivi. Svi su govorili o tome kako su primali papiriće s porukama, učestvovali na sastancima i zapravo ohrabrivali ljude u proročkom, znajući da nije istinsko...”

Nakon ovog sastanka, čovjek je počeo tražiti istinu. Proučivši Božju riječ, napisao je:

„Zaključujem da je lažno proroštvo zloupotreba Božjeg imena – što je kršenje treće zapovijesti – te da ljudskom osjetljivošću treba malo poticaja ako osoba sebe naziva Božjim glasnogovornikom, a to zapravo nije!”

Ovo je primjer pastora koji zove na uzbunu tijelo Kristovo i upozorava na unutrašnju opasnost sadržanu u lažnom proroštvu. To je dio obavljanja pastoralne službe nad narodom Božjim.

Čuli smo lična i skupna proroštva koja su izrečena u ime Gospoda. Ponekad smo zadivljeni ili plačemo zbog tačnosti sadržane u datoj riječi. No, ne vidimo zagađenje sve dok se šteta ne dogodi, mjesecima, pa čak i godinama nakon toga.

Na temelju Pisma i na temelju iskustva, možemo vidjeti da tačnost ne znači da je riječ od Gospoda. Zapravo, riječ može biti izvanredno tačna i izgovorena kao: „Ovako govori Gospod...“, a da uopšte nije izišla iz Božjih usta.

Kako prepoznati jesmo li vođeni ili smo zavedeni? Odgovor se jasno vidi u sljedećim stihovima: „*Savršen je Zakon Jahvin – dušu krijepi; pouzdano je svjedočanstvo Jahvino – neuka uči; prava je naredba Jahvina – srce sladi; čista je zapovijest Jahvina – oči prosvjetljuje; neokaljan strah Jahvin – ostaje svagda; istiniti sudovi Jahvini – svi jednako pravedni, dragocjeniji od zlata, od zlata čistoga, slađi od me-*

da, meda samotoka.“ (Psalam 19:8-11)

Kada se bojimo Gospoda bićemo čisti, bićemo ispravno poučeni, istrenirani i opomenuti kroz Njegovu riječ. Razlog zbog kojeg dvoje ljudi mogu čitati istu Bibliju, a jedan zapadne u zabludu dok drugi hodi Božjim putovima, jednostavno leži u tome koliko straha Gospodnjeg imaju.

Ukoliko imate straha Gospodnjeg, pazićete na upozorenja u Njegovoj riječi. Dok čitate, vapićete iz dubine svoga srca kao što je to psalmista činio: „*Uči me, Jahve, svojem putu, a ja ću hoditi u tvojoj istini, neka mi srce ne bude razdijeljeno tako da se bojim imena tvojega!*“

(Psalam 86:11)

John Bevere

SAN O POKAJANJU

Nedavno mi je jedan brat ispričao svoj san koji me je naterao da se zamislim...

Taj brat se inače lakše izražava pisanjem nego govorom, sanjao je da je napisao propoved o pokajanju i da je zamolio pastora da je pročita. U snu je crkva bila prepuna ljudi, nije se moglo naći mesta za sedenje. Pastor je odbio da pročita propoved i pozvao pred braću i sestre autora teksta da ga sam pročita. Ovaj se požalio da ne ume baš najbolje da govori i da je upravo iz tog razloga i napisao propoved. Ogromna većina naroda je počela grohotom da mu se smeje. Odjednom je zaduvala snažan, kao olujni, vetar i svi koji su se smejali su netragom nestali. U crkvi su ostali samo oni koji su zaista bili spremni da čuju propoved o pokajanju. Bilo ih je nekolicina. Onda je jasno video sledeće stihove iz Biblije: 2. Letopisa 6:19-31.42 i 7:12-22.

Ja sam njegovo iskustvo podelila sa sestrama iz molitvene grupe sa kojima se redovno molim i zajedno smo zaključile da bi ovo trebalo javno da se iznese pred crkvama. Previše se danas govori o milosti, a premalo o pokajanju. Bilo bi dobro da svi razmislimo o ovoj Božjoj poruci.

Branka K., Novi Sad

PISMO GOSPODU

Pišem Ti
iz srži svoga bila
ogoljena, pusta,
iz korena krvi,
sa dna samozabiti,
jasne kao kost
i kao misao
tvrde
svekolike reči,
preobražene niti
što izvrcāše na usta,
oko, čelo i dlan,
munje koje bi
noć da mi nagrde
iskivajući svilom
žeženih zvezda
most,
svetlaca što ih
smrvi
bujni, blistavi dan
koji predamnom
kleči.

Reči.
Značajne,
velike, teške,
reči nežne,
lagane, male,
reči radosti,
slave i hvale.

Sve što satka
od zemlje svete,
da bi kucalo,

disalo,
pisalo,
imalo ruke,
noge i oči,
da se razleti,
raspeva, skoči,
sve što u meni
jeste dete,

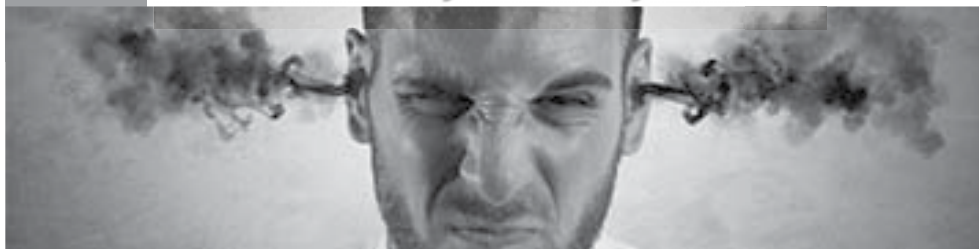
u Tvoje naručje
klikćući hodi,
da se obnovi,
ponovo rodi,
neizrecive
prvine bića,
iza potiljka,
iz nebudića,

od male mene
i same mene,
samo duše
i samo žene,
primi Bože,
na grudi savi
i svu od reči,
tu me stavi, da letim,
pevam,
skačem
bez straha,
ja, Tvoja reč
od praha
i daha!

Branka Klaićik, Novi Sad

POUKA O LJUTNJI

Da li se često ljutite i vrijeđate?

Pitao jednom učenik učitelja: „Tako si mudar, uvijek dobro raspoložen, nikada se ne ljutiš. Pomozi mi da i ja postanem takav.”

Učitelj je pristao i zamolio učenika da donese krompir i jednu vreću.

„Kada se na nekoga naljutiš i uvrijediš se”, reče učitelj, „uzmi jedan krompir, pa na njemu napiši ime čovjeka s kojim si se posvađao, a onda stavi krompir u vreću.”

„I to je sve?” - upitao je učenik iznenađeno.

„Ne”, odgovorio je učitelj, „potrebno je da uvijek sa sobom nosiš tu vreću i svaki put kada se osjediš uvrijeđeno stavi u nju krompir.”

Učenik je pristao. Prošlo je neko vrijeme. Vreća se punila krompirima i postala je prilično teška. Bilo je vrlo nezgodno stalno ju nositi sa sobom. Uz to,

krompiri su se počeli kvariti. Neki su istrulili i širili neprijatan miris.

Učenik je došao kod učitelja i rekao: „Nemoguće je ovo nositi sa sobom. Vreća je preteška, a krompir se pokvario.”

Učitelj je odgovorio: „To isto se događa i u tvojoj duši. Kada se na nekoga naljutiš i uvrijediš, u tvojoj duši se stvara težak teret iako ga odmah ne primjećuješ. Zatim teret postaje sve veći. Postupci se pretvaraju u navike, a navike u karakter koji rađa poroke koji zaudaraju. Lako bismo zaboravili na taj teret da ne postane suviše težak jer ga stalno nosimo sa sobom. Dao sam ti mogućnost da sa strane promatraš cijeli taj proces. Svaki put kada se odlučiš posvađati, uvrijediti ili nekome nanijeti uvredu razmisli je li ti taj teret potreban.”

Izvor: *Novi život*

MARIJA

Mi hrišćanstvo shvatamo kao nešto što činimo za Gospoda. Tako je i Marija, Isusova majka shvatila svoj poziv. Moramo poput nje da čujemo reč od Boga. Ta reč je predivna vest da je Bog željan da usadi Hrista u nas - baš kao i u Mariju. Moramo da se predamo neizvesnoj budućnosti u kojoj nas Bog poziva u svoje delo u svetu - baš kao i Mariju.

Hrišćanstvo je putovanje. Bog od nas zahteva sve naše - um, osećanja, volju - celu našu osobu. Marija može da nam u tome bude savetnik i duhovni vođa.

Marija, primer važno nevažnog

Marija je devojka sa sela, verovatno nepismena i unapred određenog života. Poput svake druge imovine i ona je trebalo da bude predmet dogovora njenog oca i budućeg muža. Tadašnji brakovi su se ugovarali na toj relaciji, posebno kada je reč o mirazu. Udala bi se, rađala decu dok bi mogla i verovatno skončila u svojim tridesetim.

Kao i sve druge žene bila je nevažna u verskom smislu. Marija

je bila suviše mlada za kulturu koja je cenila starost; bila je žena u društvu apsolutne vladavine muškaraca; siromašni deo seoske sredine; i bez dece, tada jedinog statusnog simbola žene. Drugim rečima, pripadala je najslabijem delu društva. Zato siromašni i slabi širom sveta nalaze prijatelja u njoj. Ona je jedna od njih, jer razume pritisak neispunjenih potreba.

Bog ju je takvu i tada odabrao. Osim svoje nevinosti nije imala ništa drugo - poreklo ili ugled. Bila je jednostavna jevrejska devojka koja je u najboljem slučaju čekala dan svog venčanja, ali njena vera je stremila ka većem, vera koja je svim siromašnim dala novo dostojanstvo. Naime, ako je Bog mogao da upotrebi nju, zašto ne bi mogao da upotrebi i mene? Ako je ona mogla da rodi Hrista telesno, zašto ja ne bih mogao da ga rodim duhovno?

Kada Bog stupa na scenu

Dogodilo se. U Marijin svet, u dom njenih roditelja, ušao je nebeski vesnik. Anđeo Gavriilo se pojavio remeteći uobičajenu tišinu svojom nebeskom prisutnošću. „Raduj se, ti kojoj je iskazana milost! Gospod je s tobom!“ Ovde je prisutna igra reči „raduj se“ i „milost“. Obe imaju koren u pojmu „haris“ (grč. milost, blago-

dat). Gavriilo joj donosi blagodat Gospodnju. Ona nije nikakav predmet, već prisustvo živog Boga. Drugim rečima, anđeo joj kaže: „Dobro jutro, Marija! Gospod te je odabrao. Donosim ti i Njega i Njegov dar!“

Primetimo Marijinu reakciju na osećajnom i intelektualnom nivou: „Marija se smete (osećanja) na te reči i poče da razmišlja (intelekt): kakav je ovo pozdrav?“ (st. 29) Ona je u isto vreme i preplašena i ljubopitljiva. Znala je da stoji u Božijem prisustvu.

Svi su naši kapaciteti pod stajanjem uzbune kada sretnemo Boga. Ta blizina menja naše nivoe svesnog i nesvesnog. Neki unutrašnji prekidači se uključuju. Ja sam svestan kada Duh Sveti deluje u meni i oko mene. Kada Bog govori onda je došlo vreme slušanja. Verovatno su tada i anđeli oko nas.

Susret sa duhovnim svetom se dešava na nekoliko nivoa. Osećanja nam se pokrenu, a um nam radi neuobičajeno brzo. Bog u duhovnom iskustvu pokreće celu osobu. Možda sve započinje na jednom nivou - uzbuđenjem srca ili prosvetljenjem uma - ali cilj je da se sve sile našeg bića okrenu Gospodu. Neka nas ne obeshrabre naša ograničenja (ili ometanja drugih), kada nam se pomute

osećanja, kada nam se razum zbuni ili volja koleba. Bog može da nam se približi jednim od ovih puteva, kao u Marijinom slučaju, ali cilj mu je da sve u nama dovede u stanje poslušnosti. Kod mene se sve prvo dešava na nivou razuma, zatim na nivou volje, a na kraju slede i prigodna osećanja. Možda je kod vas drugačiji redosled. Marijina osećanja su prva pokrenuta, a onda joj je i razum prosvetljen. Ipak, morala je da se odluči. Čin volje otkriva šta joj je u srcu. Šta to Bog želi od nje? Da li i ona želi to isto?

Primetimo kako je Gavrilo uverava: „Ne boj se.“ Zašto joj to govori? Zato što i jeste preplašena! Kako i ne bi. Nebesko biće ulazi u život seljančice o čijem životu odlučuju drugi - roditelji, muž i socijalna očekivanja sela Nazaret. Ako Božiji poslanici uđu u našu životnu svakodnevicu, to svakako nije iz zabave. To su događaji koji nas pokreću iz temelja; talasi večnosti koji nas podižu iz životnih dolina i nose u dubine Božije prisutnosti.

Marija, ona koja nosi Boga

Bog se umešao u Marijin život. S pravom se uplašila jer je Gavrilo imao poziv za nju. Zapravo, zvučao je kao da je sve već dogovoreno: „I evo, zatrudnećeš i rodićeš sina, pa ćeš mu dati ime Isus.“

Veoma je važno ono što se sada dešava. Gavrilo joj daje petoslojno proroštvo (možda i u obliku pesme) o budućnosti tog deteta. „Njemu će Gospod predati tron njegovog praoca Davida.“ Ovo je mesijansko obećanje. Marija je izabrana da u sebi ponese dugo najavljivanog i očekivanog Mesiju, vladara beskonačne vladavine. Samo proroštvo uopšte ne stavlja naglasak na nju - kao na onu koja će da začne, nosi i rodi - već na onoga koji treba da se rodi. Isus je taj koji će da ispuni sva Božija obećanja. Marijina uloga u tome je u drugom planu.

Kada je jezuitski misionar Matteo Riči (*Matteo Ricci*) u XVI veku otišao u Kinu, poneo je sa sobom umetnička dela koja prikazuju ovu priču. Hteo je da ovu istinu što bolje dočara ljudima koji je nikada nisu čuli. Kinezi su lako usvojili predstavu slika deve Marije sa detetom u naručju. Ali, nastalo je zgražanje i panika kada je pokušao da im objasni slikama raspeća da će Bogodete jednom da odraste i postrada. Uporno su se vraćali obožavanju deve i deteta, mnogo više nego raspetom Bogu.

Ovo je naše večito iskušenje. Ipak, Isus se utelovio da bi umro na krstu, da bi potom vaskrsnuo i jednom se zauvek vratio. Mariju treba da uzdižemo zbog njenog

dela u drami utelovljenja, ali ne i da je slavimo. Isus je glavni lik, a ne ona.

Marija, trinitarni teolog

Primetimo kako Marija odgovara. Prosto čujemo kako njen mlada-lački glas podrhtava. Ipak, ona započinje razgovor sa Gavrilom. Tinejdžerka razgovara sa jednim od najmoćnijih bića kosmosa! Priznaćemo da je to prilično smelo. Bog voli iskrena pitanja: „Po čemu ću to znati, kad još nisam udata?“ (Marija jeste bila sa sela i bez škole, ali ne i toliko glupa da nije znala kako se bebe rađaju. Porodice su tada živele na okupu i bilo je malo privatnosti za intimnost).

Gavrilo je odgovorio: „Duh Sveti će sići na tebe i sila Svevišnjeg će te oseniti. Zato će to dete biti sve-to i zvaće se Sin Božiji“.

Ovde imamo jasno trinitarno učenje - učenje o Svetoj Trojici. Zato gledam na Mariju i kao na prvog teologa ove neopisive istine. Ta teologija će tek da se piše, ali se sada izgovara pravo u njeno telo. Bog Otac (onostrani, transcendentni) šalje svog posrednika da bi Bog Duh Sveti (ovostrani, imanentni) učinio to delo - Boga Sina (utelovljenog, inkarnisanog) usadio u Marijinu utrobu. Zamislimo se nad ovim.

Neznatni devojčurak nosi u sebi Svetu Trojicu. Reč Očeva je došla ka njoj; sila Duha je sišla na nju; prisustvo Sina je ušlo u nju. I mi smo poput Marije stvoreni za Boga. Čujmo Očev glas; doživimo silu Duha; primimo Hristovo oblikovanje u sebe. U tome je naše istinsko dostojanstvo. Mi smo otkupljeni ljudi sa jasnim određenjem. Marija je ovde primer svih budućih sledbenika njenog sina. Prva je primila Božije otkri-venje o trojičnom zajedništvu lju-bavi.

Ovo je najpodesniji način Božijeg dolaska. Naime, samo žene rađaju; deca nastaju iz spajanja polova; a Spasitelj je trebalo da se rodi kao muškarac. Začeo se bez greha - celoviti Bog i celoviti čovek u jednoj ličnosti. Emanuilo - Bog sa nama! Veliki Bog nam je došao i kratko boravio s nama. Filip Jansi (*Philip Yancey*) piše: „Bog koji grmi, sveltadar ne-ba, na svu našu zemaljsku vojnu silu gleda kao na pešake na šahovskoj tabli. Takav Bog se rodio u jednom palestinskom selu kao plačljiva beba. Plakao je, bez snage da govori i sam se hrani. Majka tinejdžerka mu je bila utočište ljubavi za sve potrebe“.

Marija - duhovni primer

Šta će da odgovori na sve ovo? Ako kaže da, proroštva će se

ostvariti. Ako kaže ne, Bog će da ispoštuje slobodu njene volje i moraće da traži dalje. Moramo Marijinoj odluci da damo valjanu vrednost. Hoće li da pozajmi svoje telo i Bogu bude ovozemaljska majka? Anđeo blagovesnik, donosilac Gospodnje ponude, čekao je da vidi hoće li Marija da preda sebe na oltaru vere. Ne znamo koliko je trajala pauza između stihova 37 i 38? To ostavljam vama i vašoj mašti. Da li je odgovorila odmah ili je Gavrilo neko vreme morao da vrti palčevima?

Postoji molitva koju od srca preporučujem. Ona se kod Marije svodi samo na tri reči: „Da, hoću Gospode“. Kada osetim kako mi je srce hladno, kako se joguni, molim se ovim rečima iznova i iznova. Ponavljam je sve dok ne osetim Božiji osmeh koji se vraća na mene. U tom smislu Marija nam je svima primer. Ona nas uči kako da se molimo: „Evo služiteljke Gospodnje, neka mi bude kako si rekao.“ Istina, moja molitva nije tako raskošna, jer kažem: „Tu sam, Gospode, čini u meni, kroz mene i uprkos meni!“

Crkveni otac Kavasila to ovako sažima: „Čim ju je Bog obavestio o svojim naumima, uverivši je da će pozajmiti njeno telo da bi postala njegova majka, Marija je voljno i od srca pristala na to.“ Marijin pristanak je okončao mi-

siju anđela blagovesnika. Začeće je učinjeno i nebesko biće je otišlo. Revolucija Marijinog „da“ i danas potresa svet. Evo kako o tome razmišlja pisac Fredrik Bučner (*Frederick Buechner*): „Bilo da se rodio 4. ili 6. godine, u Vitlejemu ili u Nazaretu; bilo da je njegovom rođenju prisustvovalo mnoštvo nebeskih bića, pevajući mu himne slave, ili se to desilo samo u prisustvu Marije i njenog muža, smer ljudske istorije se promenio... Umetnost, muzika, literatura, zapadna kultura i čovek sa svim svojim razumevanjem sebe i sveta oko sebe... sve to bi bilo neostvarivo bez tog rođenja, gde god, kad god i kako god da se odigralo. Jer, jedna nadmoćna istina stoji iznad svega toga: za milione ljudi koji su se od tada rodili, Isusovo rođenje je omogućilo ne samo novo razumevanje života, već i sam novi život.“

Phil Thrailkil

RASIZAM U AVIONU

Istinita priča koja se dogodila u avionu kompanije British Airways za vrijeme leta Johannesburg – London.

Žena bjelkinja, stara oko pedeset godina, sjela je pored jednog crnca. Vidno uznemirena pozvala je stjuardesu.

Stjuardesa je ljubazno upitala: „U čemu je problem gospođo?”

Žena joj je na to odgovorila: „Zar ne vidite? Smjestili ste me pored jednog crnca! Nezamislivo mi je sjediti pored jednog od tih, tih odvratnih ljudi. Dajte mi drugo mjesto, molim vas!”

Iznenadena stjuardesa je pribrano rekla: „Skoro sva mjesta su zauzeta. Provjericu ima li neko prazno mjesto.”

Zatim se udaljila i vratila nakon nekoliko minuta: „Gospođo, u ekonomskoj klasi nema mjesta. Razgovarala sam s pilotom i re-

kao je da su sva mjesta zauzeta. Imamo još jedno jedino mjesto u prvoj klasi.”

Prije nego je gospođa uspjela izustiti i jednu jedinu riječ stjuardesa je nastavila: „U našoj avio-kompaniji je gotovo nedopustivo da putnik iz ekonomske klase sjedi u prvoj klasi, ali bilo bi skandalozno dopustiti da neko sjedi pored tako odvratne osobe.”

Okrenula se tada čovjeku koji je sjedio pored te gospođe i rekla: „Dakle, gospodine, ako želite, uzmite svoj ručni prtljag i premjestite se u prvu klasu.”

Putnici koji su slušali ovaj razgovor spontano su počeli pljeskati.

Dodatak: Kada je Albert Einstein došao u Sjedinjene Američke Države, pitali su ga koje je rase. Odgovorio je: „Ljudske!”

Nepoznati autor

Crkva 21. vijeka se susreće sa različitim problemima, a jedan od njih je da gubi svoje pravo značenje. Zato se želim fokusirati na biblijske slike koje opisuju crkvu i perspektive Carstva nebeskog:

- Crkva je Hristova nevjesta.
- Crkva je Hristova porodica.
- Crkva je Hristovo tijelo.

Crkva je Hristova zaručnica. Ona je posvećena i vjerna Isusu. Odnos zaručnika se očituje u njihovoj ljubavi i čežnji da provedu vrijeme zajedno. Pogledaćemo biblijske temelje za tvrdnju da je Crkva Hristova zaručnica:

„Muževi, ljubite svoje žene kao što je Hrist ljubio Crkvu te sebe predao za nju da je posveti, očistivši je kupelji vode uz riječ te sebi pridvede Crkvu slavnu, bez ljage i nabora ili čega takva, nego da bude sveta i bez mane.“

Efescima 5:26-27

„I dođe jedan od sedam anđela što imaju sedam čaša punih zála konačnih te progovori sa mnom: 'Dođi, pokazaću ti zaručnicu, ženu Jagnjetovu!'“

Otk. 21:9b,27

Crkva je nevjesta Hristova.

„Ta zaručih vas s jednim mužem, kao čistu djevicu privedoh vas Hristu.“

2. Kor. 11:2

„Radujmo se i kličimo i slavu mu dajmo jer dođe svadba Jagnjetova, spremila se zaručnica njegova!“

Otk.19:7

„Ja, Isus, poslao anđela svoga da posvjedoči ovo po crkvama. Ja sam korijen i izdanak Davidov, sjajna zvijezda Danica.“ I Duh i Zaručnica govore: „Dođi!“ I ko ovo čuje, neka kaže: „Dođi!“

Otk. 22:17

Isus je zaručnik Crkve.

„Vi ste mi sami svjedoci da sam rekao: ‘Nisam ja Hrist, nego poslan sam pred njim.’ Ko ima zaručnicu, zaručnik je. A prijatelj zaručnikov koji stoji uz njega i sluša ga, više od radosti na glas zaručnikov.“

Jovan 3:29

Isus je otišao da pripremi stan na nebu za svoju zaručnicu.

„Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujte u Boga i u mene vjerujte! U domu Oca mojega ima mnogo stanova. Da nema, zar bih vam rekao: ‘Idem pripremiti vam mjesto’? Kada odem i pripravim vam mjesto, ponovno ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja.“

Jovan 14:1-3

Zaručnica - Crkva Hristova se sada priprema da postane Jagnjetova žena.

„I Sveti grad, novi Jeruzalem, vidjeh: silazi s neba od Boga, opremljen kao zaručnica nakićena za svoga muža.“

Otkr. 21:2

Uskoro će se Hrist vratiti i odvesti je na nebo i više nikada neće biti odvojena od svoga Gospoda (1. Sol. 4:13-18).

Kada razmatramo biblijski pojam zaručnice, onda moramo

razumjeti da ona ima puno snažnije značenje od onoga što mi danas podrazumjevamo pod time. Danas zaručnici imaju obavezu jedno prema drugom, ali njihova sloboda volje i izbora je bitnija i važnija od bilo kakvih zaruka. Dok sam istraživao po internetu o značenju riječi *zaručnica*, ono na šta sam prvo nailazio su različiti tekstovi i priče o djevojkama koja su ostavile ili prevarile svoga zaručnika ili obratno.

Biblija nas uči da je veza između zaručnika puno ozbiljnija. Zaručivanjem osoba predaje svoje srce onoj drugoj, gubi svoju volju, dobrovoljno je predaje i cijeli njen bitak ovisi o onom drugome. Zato kada Pavle u Efescima poučava o odnosu muža i žene, povezuje ih sa odnosom Hrista i crkve. Zaručnik sebe potpuno predaje zaručnici, a ona se podlaže u njegovoj volji i vodstvu. Njihova ljubav je jedini centar postojanja i važnosti. Nažalost, danas Crkva postaje mjesto pravila, regulativa i zahtijeva, a ne mjesto ljubavi i čežnje za zaručnikom. Maranatha! Kralj Solomon u Pjesmi nad pjesmama opisuje tu čežnju, traženje, istinsku ljubav između zaručnika i zaručnice. Apostol Jovan koji je imao

poseban odnos ljubavi sa Gospodom, u svojoj knjizi Otkrivenja opominje crkvu koliko je važno da zaručnica ne izgubi prvu ljubav.

Hrist je svoju crkvu (zaručnicu) otkupio i očistio svojom krvlju, nazvao je svojim imenom. On ju je odabrao, a ne obratno. Teško je ne odgovoriti pozitivno na takvu ljubav i poziv, mada se i to događa. Osim pozitivnog odgovora zaručniku, šta još zaručnica treba da učini? Zaručnik je otišao do svog oca da pripremi stan svojoj zaručnici, ali njegov povratak se odužilo. Dok čeka na svog zaručnika zaručnica ima zadatak da bude vjerna, da ne padne na zavodnje druge koji bi htijeli zauzeti zaručnikovo mjesto, te da bude spremna, sređena i dotjerana u času njegovog povratka.

Pogledajmo priču o deset djevojaka koje su čekale dolazak zaručnika:

„Tada će kraljevstvo nebesko biti kao kada deset djevice uzme svoje svjetiljke i iziđe u susret zaručniku. Pet ih bijaše ludih, a pet mudrih. Lude uzeše svjetiljke, ali ne uzeše sa sobom ulja. Mudre pak zajedno sa svjetilkama uzeše u posudama ulja. Budući da je zaručnik okasnio, sve one zadrijemaše i pozaspase. O ponoći nastava vika: ‘Evo zaručnika! Izađite mu u susret!’ Tada ustadoše sve one djevice i urediše svoje svjetiljke. Lude tada rekoše mudrima: ‘Dajte nam od svoga ulja, gase nam se svjetiljke!’ Mudre im odgovore: ‘Nipošto! Ne bi doteklo nama i vama. Pođite radije k prodavačima i kupite!’ Dok one odoše kupiti, dođe zaručnik: koje bijahu pripravne, uđoše sa njim

na svadbu i zatvore se vrata. Poslije dođu i ostale djevice pa stanu dozivati: 'Gospodine! Gospodine! Otvori nam!' A on im odgovori: 'Zaista, kažem vam, ne poznajem vas!' Bdijte dakle jer ne znate dana ni časa!'

Matej 25:1-13

Već smo spomenuli da osnovni zadatak zaručnice jeste da bude vjerna svome zaručniku (vjereniku). U Starom zavjetu, Bog je znao svoj narod prozvati preljubničkim narodom, onaj koji se okreće drugim bogovima. Danas je ta kušnja još veća, pogotovo u vrijeme kada je samovolja usađena u svijest već u djetinjstvu i kroz odrastanje.

Onaj dan kada zaručnica stane pred svoga zaručnika, neće se spominjati koliko smo uspješni i požrtvovani bili, već će se spominjati vjernost. Gospod će nam reći: „Vjerni slugo...”

Drugi zadatak zaručnice je da se uredi za svoga zaručnika. U biblijsko vrijeme, ceremonija uređenja i prepireme je predstavljala ozbiljan i dugotrajan proces. Kada bi se zaručnica pripremala za kralja, onda je danima prolazila kroz razne kupke, korišćenje miomirisa, razna uljepšavanja i šminkanje (kakvo god da je ono bilo u tom vremenu), zatim oblačenje i kićenje.

Hristova zaručnica u svom iščekivanju zaručnika ima zadatak da se posveti. Zaručnica na dan svojih zaruka prima prsten kao znak da je zauzeta i u iščekivanju, dok smo mi kao Hristova zaručnica primili Duha Svetoga, kao pečat u našim srcima. Duh Sveti ima zadatak da nas vodi, uvode u svu istinu, čuva i pripremi za Hristov dolazak. Zato nam je ova priča o 10 djevoja posebno interesantna.

Imamo deset djevice, što u Bibliji predstavlja konačan i savršen broj - pet mudrih i pet ludih. Broj pet u Bibliji predstavlja *milost*, dok $5 \times 5 = 25$ znači *milost* na *milost*. Imamo deset Božjih zapovjesti, dva puta po pet.

Teško je ne povući paralelu i primjetiti da mudre djevice su bile mudre jer su svoje vrijeme i pozornost predale Duhu Svetome. Ulje u Bibliji predstavlja Duha Svetoga. Dobro je napomenuti tu pripremu, jer mi se ne možemo posvetiti za zaručnika sami, već je to djelo Duha Svetoga u nama. Crkva danas pokušava da živi po nekim pravilima i regulativama, ali Evanđelje nije takvo, ono je odnosno. Govori o predivnom odnosu između zaručnika i zaručnice, kroz Duha Svetoga.

Pogledajmo nemudre djevice, ko je oduzeo njihovo vrijeme. Možda su bile fokusirane na odnos sa ljudima oko sebe. Možda su pridavale pažnju onome šta drugi misle o njima i pokušavale zadovoljiti svjetovne standarde? Sve ovo nekako podsjeća na priču o Mariji i Marti.

Uvijek je vrijednije i mudrije izabrati odnos sa Zaručnikom. Isus je rekao: „Ovce poznaju

moj glas“, i: „Zaručnica poznaje glas svoga zaručnika.“

Crkva bi trebalo da bude svjetiljka, svjetlo ovome svijetu, ali bez ulja mi ne možemo svijetliti. Pavle teškim riječima opominje crkvu u Galatiji: „Ko vas začara, počeli ste sa Duhom a završavate u tijelu.“ Drugim riječima, započeli su bliskim zajedništvom sa Duhom Svetim, a završavaju vršenjem zapovijesti (Zakonom).

Iznova i iznova, u nama se javlja borba i konflikt. Skloni mso da se povedemo za spoljašnjim izgledom, da na nas utiče ono kako nas drugi vide, jesmo li ispravni u očima ljudi i šta oni misle o nama... Suština je zapravo u našem odnosu sa Zaručnikom i sa Duhom Svetim. On je taj koji nam daje sve, pa čak i htijenje i djelovanje da se možemo svidjeti Bogu i ugoditi Mu. Ako tražimo Gospoda i Njegovu Kraljevstvo, sve ostalo nam se nadodaje, ali ako skrenemo pogled sa Njega, onda sve postaje i ostaje na našem trudu i centar svega postajemo mi.

Prethodna priča nas poziva da budemo mudri, dok još imamo vremena, da naš izbor bude Zaručnik i naš intiman odnos sa Njim. Poziva nas da učimo kako

da vjerujemo Isusu, kako da slušamo Njegov glas i slijedimo Njegove stope. Posvetimo svoje životu jedinome što je vrijedno, a to je naš Zaručnik. Samo tako Mu možemo biti vjerni.

Ko je tvoja prva ljubav? Sa kim u mislima liježeš? Sa kim u mislima ustaješ?

Nekada mogu to biti važne osobe i stvari: bračni drug, djeca, posao, želja da budeš dobro i sve što tvoje da je dobro... Sve to nije pogrešno, ali kada nabrojane osobe i stvari postanu naša opsesija, naša glavna ljubav i briga, onda naš Zaručnik pada na drugo mjesto. Bog nas poziva da se ne brinemo tjeskobno nizašta. On nas uči da tražimo prvo Kraljevstvo nebesko, a ostalo će se nadodati. Ako smo izgubili strast i prvu ljubav za Zaručnika, ako već duži period nismo čuli Njegov glas, ako su nam neke druge stvari okupirale život, onda je možda pravovrijeme da se ponovo vratimo našoj jedinjoj i pravoj ljubavi.

Nadam se da će nas ovaj tekst potaknuti da se kao Hristova zaručnica, nađemo vjerni i posvećeni; i da ne dozvolimo da se naša ljubav ohladi.

Možemo vidjeti važnost naše vjernosti i posvećenja, našeg

odnosa sa Zaručnikom iz sledećih riječi zapisanih u Mateju 25:13: „A on im odgovori: ‘Zaista, kažem vam, ne poznajem vas!’ Bdijte dakle jer ne znate dana ni časa.“

Pokušajmo zatvoriti oči na trenutak i zamisliti da zbog brzine i briga ovoga života, u kojem stalno svojoj ljubavi i Zaručniku govorimo: „Poslije“, i zbog toga dođemo u situaciju gdje nam On kaže: „Ne poznajem te!“ Možda mislimo da imamo vremena, ali baš zato ovdje i na mnogim drugim mjestima u Bibliji piše: „Bdijte“, jer niko ne zna časa...

Naš zaručnik je milostiv, tako da kada i padnemo u preljub, On je voljan da nam oprost. Ako Mu se vratimo i zamolimo Ga da nam oprost, On je obećao da će to i učiniti. Ako ga zamolimo da nam da Duha Svetoga, koji jedini može u nama proizvesti htijenje i djelovanje da Mu se svidimo, On će i to učiniti. Učiniće jer je obećao. Ako Ga zamolimo da nam da Duha Svetoga, neće nam dati kamen ili zmiju, već će izliti Duha svojega na nas. On nas i dalje voli i On je za nas...

Bernard Mikulić, Čapljina

S PAŠEN, SPAŠAVAM SE ILI BIĆU SPAŠEN?

Već duže vrijeme razmišljam o temi *spasenja* koja mi se čini vrlo izazovnom, tim više kada znamo da o njoj postoje različita mišljenja. Štaviše, postoje i prepirke između podjednako revnih hrišćana. Tema *spasenja* uključuje Božji vječni naum i čovjekovu slobodnu volju. Ona zadire skoro u svaki dio hrišćanskog nauka, u sâm odnos između vjernika, te bitno utiče na metode kako evanđelje treba prenositi ljudima. Prije nego uđemo dublje, u samu bît ove teme, osvrnimo se ukratko na to što nam Biblija kaže o pojmu *spasenja*.

Što je to spasenje?

Spašen, znači biti izbavljen (oslobođen) iz pogibelji koja je prijetila propašću. To znači živjeti u *agape* ljubavi, u sebedarju Bogu i ljudima (Ef 5,2). U Starom zavjetu to je uobičajena stara tema kako to i pokazuju vlastita imena koja u sebi sadrže korijen riječi *spasiti* (Jošua, Isaija, Jelisej, Osija/Hošea).

Spasenje je uvijek Božji dar i to je temeljna sigurnost čovjeka koji je u opasnosti. Bog naime svaki put spašava onoga koji se

kaje i uzda u Njega. Bog je začetnik i Spasitelj, a čovjek je njegov saradnik. *Spasenje* može biti fizičkog i duhovnog karaktera. Ono što nam Sveto pismo želi istaknuti jest prvenstveno *spasenje* naših duša ili izbavljenje od grijeha, što se jedino može doživjeti *po vjeri* u *Gospoda Isusa Hrista*. To i takvo *spasenje* se dovodi u vezu i sa Njegovim imenom, koje znači „Jahve spašava“. Onima koji to nisu doživjeli dužan sam reći, jer jao meni ako ih ne upozorim: „*Danas je dan spasenja, i možete doći Gospodu Isusu Hristu da i vas spasi.*“

Izlazak - sigurnost spasenja (Efescima 2,8-9)

Danas u svijetu postoji mnoštvo religija. Međutim, povezano s temom koju ovdje obrađujemo, možemo ih podijeliti samo na dvije:

a) one koje uče da se čovjek sâm spašava svojim djelima, npr. nestankom svih želja (nirvana/budizam), hvale vrijednim djelima (eticizam) ili radeći ono što nas čini zadovoljnima (ateizam),

b) ona koja uči da nas Bog (Sveto Trojstvo) jedino spašava i

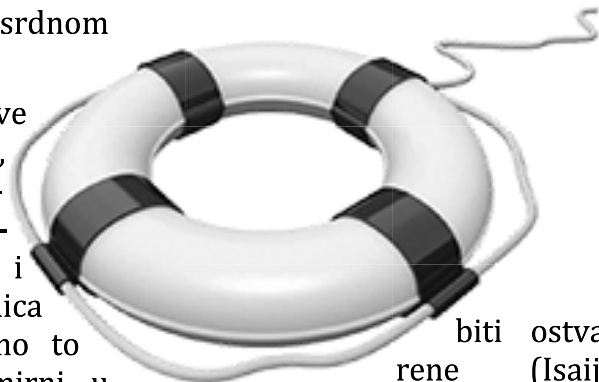
otkupljuje. (Hvala milosrdnom Bogu da je tako!)

Mi se danas držimo ove druge. Bog nas spašava, otkupljuje nas Hristovom zastupničkom žrtvom. On je pravedan i vjeran, i onda iz tih činjenica proizlazi da mi koji smo to iskusili, trebamo biti mirni u pogledu sigurnosti našeg spasenja, ali...!

U prilog gore rečenomu postoji jedna skupina hrišćanskih učitelja koji stalno ističu tu činjenicu, ili samo jednu stranu medalje. Polaze od Božje perspektive i odatle se spuštaju prema čovjeku, tvrdeći da smo jednom spašeni (prošlo vrijeme, Titu 3,4-5; 1. Jov. 5,11) i da ćemo ostati spašeni. Dakle, naglasak je na božanskom suverenitetu i naumu (Jov. 6, 44.65; 10,28; Filip. 1,6).

Postoji i druga skupina hrišćanskih učitelja koji naglašavaju ljudsku odgovornost u procesu spasenja i slobodu čovjekove volje. Naime, oni polaze od perspektive čovjeka i otuda se penju da bi shvatili Božje djelovanje (Jov. 3,36; Jevr. 12,25).

Kako pomiriti ova dva gledišta? Vrlo jednostavno, ukoliko smo oprezni, ponizni i otvoreni za Duha Svetog. To znači da postoji božanski suverenitet zbog kojega smo sigurni da će Božje namjere

biti ostvarene (Isaija 55,11), ali smo ipak odgovorni raditi, te i ljudima govoriti kako sve ovisi o našoj poslušnosti i o ljudskom odazivu na poruku Božju. Stoga ponovimo riječi jednog poznatog hrišćanina koji je rekao: „Otkloni slobodnu volju i neće biti ničega za spasiti; otkloni milost i neće biti sredstva za spasiti.”

Dakle, kada je riječ o sigurnosti našeg spasenja, ključno je saradivati s Bogom i povezati ova dva oprečna gledišta. Sveto pismo nas uči da tamo gdje je Duh Sveti, tu je jedinstvo i sklad.

Prolazak - život spašenoga (Efescima 4,1; 1. Pet. 1,14-15)

Recimo odmah na početku da bi svako ko je spašen i izmiren sa Bogom trebalo da rađa plodove (Mat. 3,8b). Na nama je sada da odgovorimo vjernošću (ustima i djelima) našem Spasitelju. To naravno nije lagano, jer zahtijeva disciplinovan, postupan i posvećen život. Bog nas, naime, nije

spasio da bismo se vratili u prijašnje ropstvo grijehu, u brlog i kaljužu. On nas je spasio da svakodnevno možemo imati počinak savjesti, gdje nema više „crvâ” i zarobljenosti strahom od smrti (Jevr. 2,15).

Ako tvrdimo da smo spašeni, onda se svakoga dana, mi koji smo Njegova svojina, trebamo odlučivati za dostojan hod s Njim (Mih. 6,8). Trebamo Ga svakog dana stavljati na prvo mjesto, i odbacivati od sebe nevjernost i malodušnost. Jednostavno rečeno, trebamo se svakodnevno „spašavati”. Ne zaboravi da naš neprijatelj ne spava. On obilazi tamo gdje smo najtanji i najslabiji. On ulazi tamo gdje još nismo začepili „rupe”.

Šta želim reći? Mi jesmo spašeni, *ali tu se priča ne završava*. To je tek početak duhovne borbe ili svetog rata (Ef. 6,12). Spasenje često podrazumijeva: *danas treba izdržati*.

Onima koji stalno ističu samo važnost našeg doživljaja spasenja u prošlosti poručujem: „Isus se prima svakog dana, a ne samo jednom u životu. Isusov glas se sluša svakodnevno, a ne svojedobno. Isusu se vjeruje svaki dan, a ne samo nekoć (Luka 9,23). Ako smo spašeni, mi bismo na taj dar trebali uzvratiti vlastitim životom kao dokazom žive vjere. Ne

zaboravite da smo svakodnevno „bombardovani” sotonskim napadima, vlastitim požudama i zavodjenjem duha ovog svijeta. Na kraju, imamo i kušnje Gospodnje, jer život spašenoga je neka vrsta provjere i budimo zbog toga radosni (Jakov 1,2-4).

Novozavjetni stih koji se nalazi u Evanđelju po Luki 18,8 bi trebalo da nas oslobodi svake umišljenosti da smo *već stigli* na cilj ili da smo bolji od drugih. Vjera je uvijek nešto rizično i zahtijeva *trajne* poticaje ljubavlju, slušanjem i molitvom koji će hraniti srce i uvijek ga iznova usmjeravati k Ocu nebeskom.

Naime, život spašenoga je praćen ličnim naporom i odlukama za ili protiv Boga. Moramo se u mnogo čemu odricati da bismo slijedili Hrista, *a najviše nas samih*. Cilj ovakvog života jeste da nas Bog ponizi, a ne da nas slomi, ispravi, iskuša i dozna što nam je u srcu (5. Mojs. 8,2) da bismo *spašeno živjeli*. *Hvala Mu za to!*

Ne smetnimo s uma da novi život spašenoga nije uklonio krhkosti i slabosti naše stare ljudske naravi, niti naše sklonosti ka grijehu. Zbog toga je potrebno da se svakodnevno čuvamo i pazimo; usmrćujemo, odbacujemo, podnosimo i „skidamo” stare navike (usporedi Kol. 2,8-3,17); umiremo grijehu, a oblačimo se u

Hrista da bismo uzrasli za *konačno* spasenje. Na kraju ovog odlomka spomenimo i to da život spašenog jeste život posvećen (odvojen) Gospodu (Jevr. 12,14).

Ulazak - očekivanje potpunog ili konačnog spasenja (Matej 10,22; 24,13)

Dosad smo obradili dvije faze spasenja:

- 1) prošlost iskustva spasenja ili izlazak iz grijeha, odnosno ropstva; i
- 2) život spašenoga ili sadašnji prolazak kroz „pustinju“ života.

Evo nas, stigismo do treće faze: *potpuno spasenje*. Zapravo to i jeste naš cilj, naše naslijeđe koje će se objaviti tek na svršetku vremena (1. Pet. 1,5). Stoga, ovu fazu spasenja često vole spominjati oni hrišćani koji govore: „Da, spašeni smo, ali nadom“ (Rim 8,23). Ovakvi hrišćani su vrlo oprezni, ozbiljni, budni i odgovorni. Slušajući ovakve stavove, mnogi koji su brzopleti i rigorozni, pogrešno ih prosuđuju, govoreći da takvi sumnjaju u svoje spasenje, što je netačno.

Mi obraćeni hrišćani koji smo iskusili spasenje, zaboravljamo ponekad da ono, premda je već započelo, i premda već imamo prve plodove Duha (Rim 8,23), još se nije u *potpunosti* očitovalo,

nego postupno napreduje kao u porođajnim bolovima (Mat. 24,8; Jov. 16,21-22).

Mi još očekujemo oslobođenje od ropstva raspadljivosti (Rim. 8,19-21). Dok to očekujemo mi možemo biti neoprezni. Možemo se uspavati, pa čak i prekinuti (abortirati) proces na našu štetu. Zbog toga nas Jevrejima 3,6b.12-14 upozorava, a nikako ne plaši. Ona nas ohrabruje da održimo stalni odnos sa Bogom sve do kraja. Čuli ste izreku: „Svršetak djelo krasi!“ Sigurno ste u Bibliji pročitali: „Moj će pravednik živjeti od vjere; ako li otpadne, duša moja neće nalaziti zadovoljstva u njemu“ (Jevr. 10,38-39).

Opomene i upozorenja upravo su sredstva kojima se Bog služi za osiguranje našeg konačnog spasenja, jer ono nije stalni i automatski posjed, zbog čovjekove slobodne volje, već stalni proces borbe i traženja pravog puta i Božje volje. To je zdrava duhovnost!

Da nam je po obraćenju (prošlost) vječno spasenje ili potpuno spasenje automatski zajamčeno, ne bi nas Biblija poticala: „Ispunjavajte se Duhom!“ (Ef. 5,18; 1. Jov. 2,24b). To znači živjeti *ustrajno* u poslušnosti Gospodu do kraja. U prelazu od prvina ka punini, prvine neće biti bačene vani da ustupe mjesto

drugom, nego će one same postati punina. Mi moramo ustrajati u strogom odgoju (Jevr. 12,7-8), jer poteškoćama će doći kraj kada Božje namjere budu ispunjene. Mi nismo istrgnuti iz starog svijeta koji nas još zadržava (boli, patnje, nevolje, kušnje, napasti i sl.), već imamo zadaću koju treba da ispunimo.

Istina, mi jesmo hodočasnici (prolaznici, došljaci) na zemlji kao što piše u Jevr. 13,14: „Jer ovdje nemamo trajnog grada, već tražimo budući“, i očekujemo našu „domovinu na nebesima“ (Fil. 3,20). Dok sve to prolazimo ne zaboravimo da *nismo sami*. Duh Sveti je u nama i s nama; ispred nas i iza nas.

Znate li da je ustrajnost na tom uskom putu obilježje onih koji su uistinu spašeni? Znate li da kraj puta pokazuje da li smo bili pravi Isusovi učenici? Znate li da temeljna vrлина jest strpljivost? Povezana je s iščekivanjem i podnošenjem. To je ta postojana izdržljivost na duge staze. Znate li da je sotona bijesni pas, ali je na lancu, grize samo onoga koji mu se *slobodnom voljom* približi? Dakle, odmaknimo se od njega, približimo se Bogu (Jak. 4,8) i bićemo uzvišeni i spašeni! Znate šta osigurava naše konačno spasenje? To je naša svakodnevna vjera (Avakum 2,4). Znate li da

je hrišćanstvo stvar zanosa i oduševljenja, ali i ustrajnosti kada prvi zanosi minu. Treba se uvijek vraćati (obraćati) prvoj ljubavi - Hristu Isusu (Otkr. 2,4-5) i sa takvim stavom dočekati konačno spasenje.

Poziv i ohrabrenje

Stoga, svaki od nas koji se naziva hrišćaninom, treba unijeti i svoj mar i žar, svoju izdržljivost, svoj udio i saradnju. Treba se izvajati, oblikovati i dozreti kao hrišćanin. Otuda u ovoj temi prizvuci još neostvarenog potpunog spasenja.

Rodbino moja, ohrabrimo i nahranimo se i ovim stavom: „Molimo tako kao da sve ovisi o Bogu, ali sudjelujmo tako kao da samo o nama ovisi hoćemo li biti konačno spašeni!“

Istaknimo sada na kraju istinu da u Bibliji spasenje istodobno i prošlo, i sadašnje, i buduće. Drugim riječima, bili smo spašeni, spašavamo se i bićemo spašeni, a ipak između toga nema protivrječnosti.

Hvala našem Gospodu za dar spasenja i da ga možemo uživati, da već sada možemo imati predokus neba i raja. Radujmo se, stoga, uvijek u Gospodu!

Mario Bošnjak

UOČAVANJE REŠENJA

Vizija može biti definisana na više načina. Najpre, *vizija je sposobnost da se uoče moguća rešenja za svakodnevne probleme u životu*. Vizionari su okrenuti prema pronalaženju *rešenja*, a ne prema pronalaženju *teškoća i problema*. Između ta dva pristupa postoji ogromna razlika.

U Jevanđelju po Luci 16:1-9 zapisana je Isusova parabola, koja je tako neobična da će je mnogi učitelji preskočiti radije nego da pokušaju da je razumeju. To je priča o korumpiranom računovođi, tj. „nevernom pristavu”. Njegov poslodavac ga je uhvatio na delu i odlučio da mu da otkaz. Međutim, računovođa je dopušteno da radi još nekoliko dana, pa je rekao sebi: „Imam problem. Izgubiću svoj siguran, dobar posao. Isuviše

sam star da kopam na njivi, a isuviše ponosan da prosim. Moram nekako da rešim ovaj problem.”

Tako je učinio nešto što nije bilo etički ispravno, ali je bilo vrlo domišljato i za njega korisno. Pozvao je ljude koji su dugovali novac njegovom poslodavcu.

„Koliko nam dugujete”, pitao je.

„Sto mera pšenice.”

„Reći ću ti šta da uradiš”, rekao je računovođa. „Promeni kopiju svog računa i ja ću promeniti svoju. Napiši da nam dugujeteš samo pedeset.”

„O, hvala”, rekao je čovek. „To je tako lepo od tebe! Ako ti ikada treba neka usluga, javi mi se.”

„Ne brini“, reče računovođa, „hoću.“

Onda je pozvao drugog dužnika, pa sledećeg, i svakome od njih ponavljao svoju velikodušnu ponudu. Šta je korumpirani računovođa radio? Koristio je firmin kapital da bi sebe osigurao, tako da, kad izgubi posao, bude u mogućnosti da nađe drugi. Njegov poslodavac je odmah shvatio šta ovaj radi i reagovao krajnje neuobičajeno – pohvalio je domišljatost i prepredenost svog računovođe!

Ni Isus ni poslodavac iz priče nisu hvalili obmanjivanje, nepoštenje ili „kreativno knjigovodstvo“, ali obojica su prepoznali računovođinu viziju. Kada se pojavio ozbiljan problem, nije se sakrio ili optužio nekog drugog, nije se propio ili skočio sa litice. Umesto toga, on se suočio sa svojim problemom i našao način da ga reši. Isus je pohvalio ovakav pristup problemu.

Šta je u ovoj priči zapanjujuće? Zar se ne okreće svako rešavanju problema kada se on pojavi? Začudo, nije tako. Što duže radim sa ljudima, sve više shvatam da većina ne rešava probleme, već se u njima zaglavљуje. Neretko ljudi žive relativno udobno, sve dok ih iznenada ne

zadesi problem – na poslu, u braku, porodici, u međuljudskim odnosima, u finansijama i sl. Njihova prva reakcija je čuđenje: „Zašto ja? Od više milijardi ljudi na ovoj planeti, zašto se ovo desilo baš meni?“ Zatim počinje „stenjanje“ i „cviljenje“ zbog tog problema. Međutim, samosažaljenje kao da nije dovoljno; oni uskoro počinju da zovu svoje prijatelje da vide ima li koga da plače s njima zbog njihove loše sreće. Ako su religiozni, oni padaju na svoja kolena i govore Bogu o svom problemu do najsitnijih detalja, kao da On to ne zna. Nanovo i nanovo u svom umu prevrću celu priču kao meso na roštilju... Na kraju ceo njihov život počne da se vrti oko tog problema i dolazi do kolapsa. Oni su izabrali da dopuste problemu da ih definiše i oni više ne mogu da ga reše niti da nastave sa svojim poslovima. *Oni se identifikuju sa svojim problemom.*

Neverovatno, učinili su sve u vezi sa svojim problemom osim jedne stvari koju je trebalo da učine – da se istrajno i odlučno posvete pronalaženju rešenja.

NE RECI DA JE NEMOGUĆE

Hristovi učenici su jednom prilikom čuli kako On govori da

poštovani, imućni, uticajni ljudi i vođe teško mogu biti spaseni. Ako je to istina, pomislili su, njihove šanse za spasenje su vrlo male. Učenici, koji tada još nisu postali vizionari, odmah su se obeshrabrili. Nisu videli rešenje, spasenje im je izgledalo nedostižno.

Isus ih je pogledao i rekao im: „Ljudima je ovo nemoguće, a Bogu je sve moguće.” (Matej 19:26)

Da li vam se čini da je vaš problem nerešiv, da je veći i od samog Boga? To nije istina. Bog je beskrajno veći od bilo kog problema kog ste ikada imali ili ćete imati, i svaki put kada problem nazovete nerešivim, vi vređate Boga. „Bogu je sve moguće.”

Vizionari se suočavaju sa istim problemima kao i drugi ljudi. Međutim, umesto da ih problemi parališu, vizionari se odmah posvete traženju rešenja. To je za njih postala refleksna reakcija, oni odmah kažu: „Situacija je loša, u redu, ali ni jedan problem nije veći od Boga. Zato moram da se posvetim rešavanju problema.”

Umesto da se predaju, vizionari uz Božju pomoć pronalaze put, savladavaju probleme i

prevazilaze ih, ili bar čine ono što je u tim okolnostima moguće učiniti. Posedovati viziju je od životnog značaja, jer život se uglavnom sastoji iz niza problema, iskušenja i razočarenja. Ako dopustite sebi da vas teškoće savladaju, vaša budućnost neće biti baš svetla.

Zaglibićete se već u prvom problemu, a zatim i u sledećem. Provešćete ceo život vrteći se u krugu i proklinjući blato. Međutim, ako razvijate vizionarski duh i ako prilikom suočavanja s problemima, umesto da se prepuštite očajanju u samosažaljenju, istražujete moguća rešenja – otkrićete koliko mnogo kreativnosti i mudrosti Bog želi da dâ svojoj deci koja mu se obraćaju za pomoć. Koliko često potcenjujemo Boga, sumnjajući u njegove sposobnosti da nam pomogne u svakodnevnim životnim problemima!

Pre nekoliko godina, razgovarao sam sa jednom ženom o jednom njenom problemu. Već duže vreme bila je utučena, pa sam je pitao o čemu se radi.

„Znate, na mom poslu je postalo neizdrživo.”

„Šta radite po tom pitanju”, pitao sam.

„Pa, tu ništa ne može da se učini”, odgovorila je.

„U redu”, rekoh ja, „dozvolite mi da vam predložim nešto. Idite na neko mirno mesto, uzmite olovku i papir i napišite pet mogućih rešenja za vaš problem sa poslom.”

Da bih je podstakao da to i uradi, dao sam joj dva-tri predloga koji su mi prvi pali na um. Sećam se kako me je tada pogledala – mešavina gađenja i šoka. Ova žena se toliko dugo predavala obeshrabrenju da je naprosto zaboravila da može nešto i da učini da bi sebi pomogla.

KORACI NA PUTU KA REŠENJU

Mogli biste sada da kažete: „Očigledno je da pisac ove knjige nije hodao u mojim cipela-

ma. Kad bi moji problemi mogli da se reše tako lako, uradio bih to već na početku.”

Priznajem, nisam hodao u vašim cipelama. Ne poznajem vašeg šefa, vašu ženu, vaše dete, vašeg prijatelja, vašeg doktora, ali, kao i vi, i ja imam neke probleme koji su, ljudski govoreći, nerešivi. Međutim, ne želim sažaljenje i ne želim da se zaglibim u obeshrabrenju. Tako, uz Božju pomoć i ugledavši se na iskustvo velikog broja ljudi, evo šta ja činim kada se suočim s problemom.

Najpre pomislim na Hristove reči iz Jevanđelja po Mateju 19:26: „Ljudima je ovo nemoguće, a Bogu je sve moguće.” Ovu misao već jako dugo znam napamet, ali stalno disciplinujem sebe da to primenim na svaki novi problem sa kojim se susre-

ćem. Kada ne vidim rešenje, ova istina je nešto na šta se oslanjam. Bog je veći od mog problema.

Drugo, odem na mesto na koje mogu da budem sam i tada razmišljam o još jednom značajnom biblijskom stihu: „Ako nekom od vas nedostaje mudrosti, neka je zamoli od Boga, koji svakom rado daje i nikog ne prekoreva, i biće mu dato” (Jakov 1:5, Savremeni srpski prevod, SSP). Tada kažem sebi da se to Božije obećanje odnosi i na mene. Ako ne mogu odmah da poverujem da će se te reči ispuniti i u mom slučaju, donesem odluku da ću ipak da se ponašam kao da je to što je Bog obećao već sada moja realnost. Ponekad prođe dosta vremena dok ne steknem potpunu sigurnost.

Treće, razgovaram sa braćom i sestrama koji su praktični ljudi orijentisani ka rešavanju problema. Ne želim da ljudi samo saosećaju sa mnom.

„Jadni Bil, kako je težak njegov problem.” To ne pomaže baš puno. Sledećeg dana kad se probudim problem je još uvek tu, veliki kao što je i bio. Zato se trudim da razgovaram sa ljudima koji mogu da mi kažu na ko-

ji način su rešili slične probleme.

Četvrto, u duhu poniznosti, molitve i otvorenosti za Svetog Duha pravim spisak najboljih rešenja za moj problem koja mogu da vidim u tom trenutku. Zatim, u veri krećem da primenjujem jedno od rešenja, imajući poverenje u Boga da će ako treba zatvoriti vrata i otvoriti neka druga, otkriti mi i neke druge mogućnosti ili prouzrokovati da se dogodi nešto što će mi ukazati na pravi put za rešenje mog problema. Često mi je jako teško dok pravim te prve korake, ali radije bih se kretao napred u strahu, nego da ostanem zaglavljen u neodlučnosti.

Bez obzira na vrstu problema koji imate – problem u odnosima, u braku, finansijama, u odnosu sa Bogom, u poslu – možete naći rešenje ako ste spremni da budete vizionar. Oslonite se na obećanje da su sa Bogom sve stvari moguće. Tražite mudrost od njega. Potražite mišljenje mudrih prijatelja. Zapišite neke opcije koje imate i konačno – krenite napred u veri. To će biti veliki napredak u vašem životu – naučićete da se bavite rešenjima.

Bill Hybels

PRIČA O OLOVCI

Jednoga dana proizvođač olovke govorio je olovci prije nego što ju je stavio u njenu kutiju:

Postoji 5 stvari koje trebaš znati prije nego što te pošaljem u svijet. Sjeti se toga uvijek i ti ćeš postati odlična olovka.

1. Možeš učiniti velike stvari ako dozvoliš da budeš vođena nečijom rukom.

2. S vremena na vrijeme morati ćeš podnijeti neugodno oštrenje, ali je to potrebno ako želiš biti kvalitetno sredstvo za pisanje.

3. Onaj ko te drži u svojoj ruci može ispraviti sve pogreške koje si napravila.

4. Tvoj najzačajniji dio je tvoja unutrašnjost, tvoje srce.

5. Nezavisno o uslovima u kojima se nalaziš, moraš nastaviti sa pisanjem. Ostavi uvijek trag na svim površinama.

Sada stavi sebe na mjesto olovke. Nikada ne zaboravi ovih 5 pravila i postać ćeš odlična osoba.

1. Možeš učiniti velike stvari ako te Bog drži u svojoj ruci. (Psalam 139,10; Isaija 41,10)

2. S vremena na vrijeme moraćeš podnijeti neugodno oštrenje, prolazeći kroz razne probleme. To će ti pomoći da postaneš jača osoba. Takođe ćeš omogućiti drugima da iskoriste tvoje talente. (Jevr. 12,5.11; 1. Pet. 4,12; Jov. 5,17)

3. Kada si u Njegovoj ruci, Bog je u mogućnosti ispraviti sve tvoje pogreške. To je dobro za tvoj duhovni rast. (Filip. 3,12.13)

4. Tvoje srce je najbitnije. (Priče 4,23; 1. Sam. 16,7; 1. Pet. 3,4)

5. Na bilo kojem mjestu se nađeš, ostavljaš svoj trag. Bez obzira uvjete u kojima se našao, ukaži na Isusa. (Priče 11,1; Matej 5,13.14)

Mi smo slični olovci. Stvoreni smo za jedan poseban i jedinstven cilj. Stvoreni smo da učinimo velike stvari.

Paulo Coelho

Adaptacija teksta iz knjige „Like the Flowing River“

PORNOGRAFIJA

uništava seksualni život

Naučnici su sve zabrinutiji za uticaj koji pornografija ima na stvarni život ljudi. Pretjerano uživanje u pornografskim sadržajima utiče na libido muškarca i povećava rizik od seksualne disfunkcije, pokazalo je novo istraživanje.

Proučavajući 312 muških učenika, starih između 20 i 40 godina, istraživači su pronašli blisku vezu između pretjerane upotrebe pornografije i seksualne disfunkcije. Oni su otkrili da oko 20 odsto muškaraca gleda pornografske sadržaje tri do

pet puta nedjeljno. Gotovo četiri procenta ispitanika otvoreno je priznalo da preferira masturbaciju u odnosu na seksualni odnos sa partnerkom.

Rezultati su objavljeni na 112. godišnjem sastanku Američkog saveza urologa. Vođa istraživanja dr Metju Krajstman iz Medicinskog centra u San Dijegu, zaključuje da je za mnoge muškarce intimni odnos postao veliki izazov, što znači da trpe i emotivne i seksualne veze sa stvarnim partnerkama.

Izvor: B92

R AZLOZI ZA POST

Pismo daje mnoge razloge zbog kojih se može postiti. Ja sam ih podelio u nekoliko glavnih kategorija. Kada god postimo za očekivati je da imamo berem jedan od ovih razloga - ciljeva. Zapazićeš da ni jedan razlog zašto postiti nije da se zadobije Božja naklonost.

Post se ne može upotrebiti kao sredstvo da bi se Bog imresionirao i da bi se zadobila njegova ljubav. Mi smo prihvaćeni od Boga kroz delo Isusa Hrista, ne kroz naša dela. Post neće imati za nas neku vrednost, sve dok ne dođemo Bogu, kroz pokajanje u veri (Ef. 2:1-10, Tit. 3:5-7).

1. Da bi se osnažila molitva

Postoji nešto u postu što izoštri oštricu molitve, zastupanje i molbe Bogu postanu energičnije.

Kada je Jezdra trebalo da vodi grupu izgnanika natrag u Jerusolim, on je odredio i pozvao na post iz razloga da narod traži od Boga da im osigura put. Trebalo je da prođu stotine kilometara,

gde su bile mnoge opasnosti, bez vojne pratnje. Zato su molili: „Zato postismo i molismo se Bogu svome, i on nas usliši“ (Jezdra 8:23, LB).

Najvažniji uticaj ove duhovne discipline je kako ona utiče na molitvu. Biblija ne uči da je post neka vrsta duhovne gladi ili da se od Boga nešto iznudi. Ako tražimo od Boga nešto van njegove volje, post tu ništa ne menja, Bog neće promeniti svoje mišljenje. Moliti i postiti protiv volje Božje je uzalud. Zapazimo da u Bibliji post je uvek povezan sa molitvom.

Neemija je izjavio: „Postih i molih se pred Bogom nebesa“ (1:4, LB). Danilo se posvetio da traži Boga „molitvama i posteći“ (9:3, LB). Preko proroka Joila, Izraelu je rečeno: „A sad još govori Gospod: Obratite se k meni svim srcem svojim, u postu, u plaču, u zapomaganju!“ (Joil 2:12, LB). Tek posle molitve i posta, crkva u Antiohiji je položila ruke na Varnavu i Savla iz Tarsa i poslala

ih na prvo misionarsko putovanje (Dela 13:3).

2. Da se traži Božje vodstvo

Biblija naglašava post kao način da se jasnije pozna volja Božja. U knjizi Sudija, u 20. poglavlju, jedanaest plemena Izraelovih se spremalo u rat protiv plemena Venjaminova. Oni su se prvo molili i tražili Boga, pre bitke. Ali, iako su bili brojniji od Venjaminovog plemena (15 naprama 1), izgubili su bitku i dvadeset dve hiljade ljudi. Onda su postili i molili se Bogu, i on mi je rekao: „Idite sutra daću ih u vaše ruke“ (stih 28).

Prema Delima 14:23, pre nego su Pavle i Varnava postavili staze u crkvama koje su osnovali, oni su prvo molili i postili da bi primili vodstvo od Boga.

Post ne garantuje da će se dobiti jasno vodstvo od Boga. Post će da nas učini osetljivima prema onome koji nas voli i vodi.

3. Da se izrazi žalost

Tri od četiri navoda iz Biblije o postu su spojena sa osećanjem žalosti. Kako se spominje u Sudijama 20:26, Izraelci su molili i postili pred Bogom ne samo da bi tražili njegovo vodstvo, već da bi izrazili žalost zbog četrdeset hiljada braće koje su izgubili u bici. Kada je kralj Saul poginuo od Filistejaca, ljudi Javes Gileada su „postili sedam dana“ posle

njegove sahrane (1. Sam. 31:13). Kada je David sa svojim ljudima čuo ovu vest, oni su razderali svoju odeću. Oni su plakali, žalili i postili do uveče za Saulom i njegovim sinom Jonatanom, za vjerskom Gospodnjom i domom Izraelovim (2. Sam. 1:11-12).

Može se postiti i zbog vlastitog greha. Biblijsko ispovedanje greha uključuje i osećaj žalosti zbog učinjenog prestupa. Budući da post može biti izraz žalosti, može se slobodno upotrebiti pri ispovedanju greha - da bi nam se srce potpuno otvorilo i ponizilo. Meni se desilo nekoliko puta da sam zbog svog greha tako duboko žalio, te su mi moje reči izgledale suviše slabe kada sam Bogu priznavao svoj greh. Počeo sam da mislim da nisam dostojan da mi oprost, jer je moje žaljenje i priznanje bilo tako slabo. Post je napravio kulminaciju mojih osećanja i žalosti. Postigao je ono što same reči nisu mogle.

Post može biti i izraz žalosti zbog tuđeg greha, onih koje poznamo ili za koje smo čuli. Kada je kralj Saul iz ljubomore pokušao da ubije Davida, Jonatan nije jeo ceo dan, jer ga je ražalostila očeva namera (1. Sam. 20:34).

4. Da bi se dobilo oslobođenje i zaštita

Jedan od uobičajnih postova koji se spominju u Bibliji je kada se

traži spasenje od neprijatelja i okolnosti.

Posle vesti da velika vojska dolazi protiv njega, kralj Josafat se uplašio i objavio post po svojoj zemlji. Narod Jude je došao zajedno da traži pomoć od Boga (2. Dnev. 20:3-4).

Već smo spominjali Jezdru i njegov post, kada je vodio grupu povratnika natrag u Jerusalim. Primećujemo da su oni postili zato da bi njihova molitva bila jaka. Ali iz konteksta (8:21-23, LB) se vidi da su molili i postili za Božju zaštitu: „Oglasih post poniznosti pred Bogom svojim da izmolim u njega srećan put za sebe, za decu našu i za sve što je bilo naše.“

Jedan od najbolje prikazanih zajedničkih postova u Pismu jeste u Jestiri 4:16. On je sazvan po naredbi kraljice Jestire uz njenu molitvu da Bog je zaštiti od mogućeg kraljevog gneva. Ona je planirala da uđe u dvore kralja Asvira nepozvana da ga moli da zaštiti Jevreje od masovnog uništenja.

Kada naša crkva ima dan posta za grehe naše zemlje, mi u naše molitve uključimo i molbu da nas Bog zaštiti od neprijatelja koji su možda rezlutat našeg greha. Mi shvatamo da je Bog često disciplinovao Izrael zbog njegovih greha, dozvoljavajući neprijate-

lju da pokori naciju vojno i ekonomski. Možda mi ni ne razmišljamo o nacionalnom grehu kako bi trebalo i zato će hrišćanima biti suđeno zajedno sa nacijom – zemljom. Sud će da i njih stigne zbog greha naroda, iako hrišćani nisu uključeni direktno u greh nacije.

Post, ne snaga i mudrost, treba da bude prva odbrana od „progonstva“ od prijatelja, rodbine, komšija ili države zbog naše vere u Hrista. Za nas je normalno da vratimo udarac sa ljutnjom, pretnjom, na fizički način, umesto da uputimo molitvu i apel Bogu sa postom za zaštitu i oslobođenje.

5. Da se iskaže pokajanje i vratimo se Bogu

Ovo je nešto slično kao kada postimo zbog žalosti nad učinjenim grehom. Pokajanje jeste „promena mišljenja“ koja se vidi u promenjenim delima i načinu života. Post može da pojača želju da se čovek stavi u poslušnost Bogu i da želi „novi početak“.

Izraelci su iskazivali pokajanje kroz post, pa u 1. Sam. 7:6 (LB) čitamo: „Crpiše vodu i proliše je pred Gospodom, i postiše onaj dan govoreći: Sagrešismo Gospodu!“

U Joilu 2:12 (LB), Gospod zapoveda svom narodu da svoje pokajanje iskažu postom: „A sad još

govori Gospod: Obratite se k meni svim srcem svojim, u postu, u plaču, u zapomaganju!“

Ne samo da post iskazuje pokajanje, on je uzaludan bez pokajanja. Kao i sve duhovne discipline, post može biti „uzaludan posao“ ako mi imamo tvrdo srce za Boga i njegov poziv da se razračunamo sa naročitim grehom u našem životu. Ne smemo sebi da dozvolimo to da imitiramo (glumimo) pobožnost, da dajemo, molimo i postimo, a da odbijamo slušati Božji glas koji nas opominje da se ostavimo greha. Post, kao i druge duhovne discipline ne mogu da se koriste kao „dobra i duhovna dela“ u našu korist da bi nam Bog, progledao kroz prste zbog greha.

6. Da se ponizimo pred Bogom

Post, sa ispravnim motivima, jeste telesno izskazivanje Bogu naše poniznosti pred njim, kao i klečanje dok mu se molimo, koje isto tako jeste iskaz poniznosti pred njim.

Jedan od najvećih grešnika u jevrejskoj istoriji, kralj Ahav, ponizio je sebe pred Bogom i to je iskazao postom: „Pošto ću te reći Ahav razdere haljine svoje, priveza kostret oko tela svoga, i posti. On spavaše u toj kostreti i hodaše polagano.“ Rezlutat toga je bio da je Bog odložio svoj sud (1. Car. 21:27-29, LB).

Jedan od pobožnih ljudi u Izraelu je sebe ponizio na isti način. David piše: „Ja sam se u... kostret oblačio i dušu svoju postom sam mučio“ (Ps. 35:13, LB).

Zapamtimo da sam post nije znak poniženja pred Bogom, to je samo izraz naše poniznosti u srcu. Kod fariseja nije postojala poniznost (Luka 18:12), iako su se molili stalno i postili dva puta nedeljno.

7. Da se izrazi zabrinutost za delo Božje

Kao što roditelji mogu da poste za svoju decu, da bi Bog uspostavio svoje delo u njihovom životu, tako hrišćani treba da mole i poste zbog toga što osećaju brame za rad i delo Gospodnje u svojoj crkvi i životima svoje braće i sestara.

Hrišćani mogu da se osete pozvani ili prisiljeni da poste kada iskuse ili čuju za neku tragediju,

razočarenje ili poraz u crkvi ili u životima ljudi. To je bio razlog za Neemiju da posti kada je čuo za pretnje i prezir na račun povratka jevrejskih izbeglica u Jerusolim, koji je bio bez zidina i bez zaštite. Posle posta, Neemija je počeo da radi vidljivo, opipljivo, javno i konkretno da bi bilo utvrđeno i uspostavljeno delo Božje.

8. Da se pobede kušnje i da se posvetimo Bogu

Kada zapitam nekog hrišćanina da mi imenuje post neke biblijske ličnosti, svi odmah spomenu Isusov post i negova iskušenja (Mat. 4:1-11). Drugi stih iz tog teksta nam kaže da je Isus postio četrdeset dana i četrdeset noći. Duhovna snaga dobijena tokom tog posta je dovoljna da direktno pobedi Sotonine kušnje, i bila je dovoljno velika da se može suočiti sa krstom. Isus je u samoći, postivši sebe posvetio Ocu za javnu službu. Otac ga je osnažio i on je mogao početi.

Nigde u Pismu se od nas ne traži da postimo četrdeset dana i četrdeset noći, niti se propisuje neko određuje vreme trajanja posta. No to ne znači da iz Isusovog iskustva nema šta da se nauči i primeni. Jedna od pouka je da je post način da se pobede kušnje i iskušenja, te da ponovo sami sebe posvetimo Bogu, svom Ocu.

Postoje vremena kada se borimo sa kušnjama (iznutra ili spolja) i kada nam je potreban snaga da ih nadvladamo. Na primer; ja putujem (ili moja žena putuje) i pojavi se mentalna i senzualna kušnja, da me navede na neveru. Dolazak u novu školu, novo radno mesto ili službu, tu se onda mogu pojaviti nova iskušenja i dobro je ako sebe priprelim na to posvećujući se iznova Gospodu. Mnogo puta se suočavamo sa odlukama koje u sebi nose neobična i tajnovita iskušenja. Da li da prihvatim novi posao koji bi mi doneo više para, ali manje vremena da budem sa porodicom? Da li da prihvatim unapređenje i premeštenje u mojoj službi i da ostavim lokalnu crkvu gde sam činio značajnu i blagoslovenu službu? U vremenima izuzetnih iskušenja i kušnji, potrebna nam je izuzetna snaga. Postom pobedimo kušnje i obnovimo svoje posvećenje Bogu.

9. Da se izrazi ljubav i obožavanje Bogu

Do sada smo post povezivali samo sa nekim lošim okolnostima. Biblija takođe govori da kroz post se može Bogu izraziti naše obožavanje.

U Luki 2, čitamo o neverovatnoj ženi. Njeno ime je Ana, imala je osamdeset godina, a opis njenog života je u stihu 2:37 (EČ): „Nije napuštala hram služeći Bo-

gu postom i molitvom noću i danju.“ Ana je imala priliku da vidi bebu Isusa u hramu i da ga prepozna. To kako je Ana živela je ono što nas zanima. Ona je bila udata sedam godina. Pretpostavljamo da se mlada udala, ova žena je posle smrti svoga muža, pola veka, danju i noću, provela u obožavanju Boga, post i molitvi.

Post može biti naš izraz – „govorenje” Bogu da smo u njemu pronašli veliko zadovoljstvo i uživanje. Post uzdiže i proslavlja Boga, što znači da priznajemo da naš stomak nama nije „bog“ kao što je nekima (Fil. 3:19).

Hrišćani su vekovima postili pre uzimanja večere Gospodnje. Pre nego bi uzeli hleb i vino, oni su postili, kajali se, priznavali greh i ponizili se pred Bogom. Tako bi sa većom svesnošću pristupali ovom činu.

Drugi način da se kroz post pokaže ljubav i obožavanje Bogu, je da za vreme kada obično uzimamo obrok, to vreme posvetimo Bogu u molitvi i čitanju Pisma.

Zapamtimo i to da post jeste naša privilegija, ne naša obaveza. To je primanje i otvaranje za Božansku prisutnost i njegovu milost na poseban način. Ako ne možeš da postiš sa verom u to da ćeš naći više zadovoljstva i radosti od vremena kada jedeš i uživaš u hrani, onda slobodno jedi u veri (Rim. 14:22-23).

Pre nego što počnemo da postimo moramo imati Bogocentričnu svrhu. Čak i ako damo sve od sebe, niti zaslužujemo ono što želimo, niti možemo da prisilimo Boga da to učini. Budimo toga svesni i stavimo to u ravnotežu sa Isusovim obećanjem u Mateju 6:17-18, da će Bog blagosloviti svaki biblijski post svakog deteta Božjeg. Čak i ako ne dobiješ blagoslov za koji se nadaš i koji čekaš, jedna stvar je sigurna: Kada bismo znali ono šta zna Bog, onda bismo i mi sami tako postupili. Ni jedna od njegovih nagrada i blagoslova nije bez vrednosti.

SPREMI, ODREDI I POČNI!

Da li ćeš se osloboditi straha od posta? Teško zvuči rečenica: „Danas neću ništa jesti.“ Mnogi hrišćani će pre dati prilog u novcu nego da se odreknu hrane jedan dan. Da li i ti imaš možda laganu „postofobiju“? Razmisli koliko je smešno i čudno što mi dobrovoljno propustimo obroke i hranu zbog, posla, šopinga ili igre. Sve dok mislimo da je nešto važnije od hrane, mi ćemo lako izdražati bez nje. Treba da naučimo da postoji vreme, trenuci kada je važno da postimo za Boga (Matej 4:4).

Da li ćeš postiti onako kako te Sveti Duh vodi? Da li ćeš poslušati Boga kada te zove na post? Isus očekuje od svojih sledbenika da poste. Ja verujem da će ti s vremena na vreme njegov Duh nalagati post.

Jedan od načina kako to Duh govori jeste kroz okolnosti i potrebe u našem životu. Ako ti treba jača i ozbiljnija molitva u vezi sa nečim, onda je to poziv na post. Ako ti treba Božje vodstvo, to je ohrabrenje na post. Ako ti treba oslobođenje i zaštita, onda je vreme postu.

Koliko dugo će da traje post, to zavisi od tebe i od vodstva Svetog Duha. Kao i u svim duhovnim disciplinama, post nije legalistička rutina. Biblija opisuje postove

koji su trajali od jednog dana do četrdeset dana.

Ako je potrebno posavetuj se sa lekarem, pre nego se upustiš u post. Ako planiraš duži post, ili ako si u drugom stanju, ako dojiš, ako si dijabetičar, ili ako imaš neke druge bolesti i zavisiš od neke dijete, obavezno konsultuj svog lekara. Ako nikad pre nisi postio, počni sa neuzimanjem jednog, dva ili tri obroka, ali počni negde. Nemoj gledati na teškoće i razloge koji bi sprečili post. Gledaj na to kao da je novi način i mogućnost da osetiš Božju milost nad sobom. Bog je smatrao za dobro kada je Izraelcima naredio da jednom godišnje poste, na Dan pomirenja, i to se odnosilo na sve ljude u svim stanjima i uslovima.

Kao i sve duhovne discipline, post donosi nadu u našu dušu da možemo da iskusimo pohođenje Svetog Duha. Takođe, post daje jednu jedinstvenu dimenziju našem duhovnom životu i pomaže nam da rastemo i postajemo Hristoliki, više od bilo koje duhovne discipline.

Zašto da sebi ne odredimo vreme za post, to će predstavljati naše žrtvovanje za Gospoda. Ne-ka post postane naša navika, kao što su molitva i davanje. Zato, upotpunimo svoju pobožnost!

Don Whitney

PRIHVATI ISUSA

Ako još ne poznaješ Isusa Hrista kao svog Spasitelja i Gospoda...

Isus kaže:

„Ja sam vrata, ako ko uđe kroz mene, biće spasen.”

(Jovan 10,9a)

Biblija kaže:

„Svako ko prizove ime Gospodnje biće spasen.”

(Rimljanima 10,13)

„Dragi Gospode, ja vjerujem u Tebe. Vjerujem da si poslao svoga Sina da umre na krstu za moje grijehе, da je On sahranjen i da je vaskrsnuo treći dan, baš kao što je i napisano u Bibliji. Kajem se za stvari koje sam učinio a koje su Te povrijedile. Molim Te oprosti mi moje grijehе. Molim Te dođi u moje srce i u moj život. Očisti me i pomozmi mi da živim ispravno. Želim da se i moje ime nađe zapisano u knjizi života. Priznajem da si Ti moj Gospod i Spasitelj. Molim Te ispuni me Svetim Duhom kao što si obećao u Bibliji. Hvala Ti Gospode. U ime Isusa Hrista. Amin.”

***Moli ovu molitvu da Isus postane tvoj Spasitelj i Gospod.
Javi nam se ukoliko ti je potrebna pomoć u duhovnom rastu.***

Antiiohija

31.10.1517.

500 GODINA REFORMACIJE

31.10.2017.

Ispred nas je značajan jubilej koji bismo željeli da obilježimo tako što ćemo sledeći broj Antiohije u potpunosti posvetiti Reformaciji. Planiramo da uvrstimo tekstove koji obrađuju pojavu i razvoj Reformacije u svijetu, ali i na našim prostorima; dakle, u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti; te njenim efektima na pojedinca i društvo. Naša namjera je da pomenuti tematski broj šampamo u većem tiražu nego obično, da bismo mogli da ga podijelimo većem broju ljudi. Plan je da se kao i obično Antiohija distribuiše vjernicima u crkvama, ali i drugim ljudima, te da to bude naše predstavljanje prijateljima, komšijama i svima drugima koji su otvoreni i zainteresovani da nas upoznaju više i bolje, i da nauče nešto o nama - hrišćanima koji nisu pravoslavci ili katolici. Vjerujemo da to može biti i jedan vid indirektno evangelizacije i afirmisanje vrijednosti koje nisu isključivo i samo protestantske, već hrišćanske i biblijske, koje upućuju na pravi i jedini put. Mi kao evanđeoski vjernici nismo i ne želimo da budemo sljedbenici Lutera, niti bilo kojeg od reformatora, već Isusa Hrista, našeg Gospoda i Spasitelja, koji je Logos (Riječ Božija) i čija je volja otkrivena u Bibliji. **Molimo vas i pozivamo da se uključite i pomognete u realizaciji sledećeg broja: molitvom, tekstovima (pisanje ili prevođenje) i novčanim priložima.**